



SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:

IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre. 4 frt.
Fél évre. 2 „
Negyed évre. 1 „

A CSALÁD LAPJA MEGJELEN:

minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:

OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztőség:

IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részé: illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a
papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kiv. natra két hétig vissz-
szabadítanak.

Az arckép titka.

— Beszély. —

Irta: Balázs Sándor.

(Vége.)

Szóval uraim és hölgyeim, hogy röviden befejezzem csodálatos történetemet, az öreg úr boldogult apósom mindamellett hogy külön volt, de okos ember is volt.

Az a mit akart, megtörtént. Célját elérte.

Örökségének csodálatos felosztása csak látszólagosan volt indokolatlan; a valóságban tökéletesen megfelelt céljainak.

Meg akarta tudni, hogy melyik gyermeke szereti őt legjobban, s azt meg akarta jutalmazni.

Midőn nóm atyjának haza szállított arcképét régi, ronda és poloskával telt rájárából kivette, hogy új aranykeretű rájárába helyezze át, az arckép hátulját fedő fa-burkolat alatt egy takarékpénztári könyvecskét és iratot talált.

A takarékpénztári könyvecske már több év óta kamatozó tizezer forintnyi összegre szól.

A levél mely a könyvecskéhez volt mellékelve következőleg hangzott:

„Kedves gyermekem!”

„Melyik vagy a három közül, nem tudom. De bármelyik légy, az vagy, ki szegény öreg apját legjobban

szereti, a menyiben arcképét, mely őt ráemlékeztetheti, a legnagyobb becses és értékkel bírónak tartja. Köszönöm neked gyermekem, s jutalmúl e tizezer forintnyi összeget hagyom, mely ezennel kifejezett akaratom szerint egyedül és kizárólag a tied és téged illet. Vedd annak legjobb hasznát és légy takarékos, s ha valamelyik testvéred netán nyomorúságra és szegénységre jutna, segélyezd őt módod és belátásod szerint. Mindazáltal megtiltom, hogy ez összegből velük osztozzál, az egészben és kizárólag a tied maradjon jutalmúl gyermeki szeretetednek. Meghagyom továbbá, hogy e hagyomány testvéreid előtt örök titok maradjon. Nem akarom, hogy irigység ébredjen sziveikben, s a jó egyetértést közte-tek megzavarja. Isten veled, szerető apád áldása kíséri fog életeden át!”

Ime uraim, ez azon véletlen segély és szerencse, melynek üzletem felvirágzását köszönhetem. E nélkül valószínűleg ma is mától hónapra élő szegény szatócs lennék, mert az idők épen nem olyanok, hogy ma már valaki bármily szorgalom és takarékoság mellett is semmiből meggazdagodhassék. Ismétlem és megmaradok véleményem mellett, hogy a kereskedői pálya a mai viszonyok szerint csak azokra nézve nyújthat kilátást, kik

annak megkezdésére bizonyos alaptökével birnak. Ezért nem ajánlom hogy Pali öcsénk kereskedővé legyen.

A társaság látható meglepetéssel hallgatta végig Fehér úr elbeszélését, s szavait nagy csöndesség követte. Senki nem szólt egy szót sem.

Az özvegy arcán a megelégedés kifejezése volt olvasható, mert az igazat megvallva a kereskedői pálya iránt is lenézéssel viseltetett, s fiából mindeu áron nagy urat szeretett volna csinálni.

Ekkor hirtelen az egész társaság nagy bámulatára Pali előlépett, s bátor és harsány hangon így szólt:

Édes anyám, én kereskedővé leszek, s ha Fehér bácsi kész leend üzletébe fogani, én már holnap belépek.

Azt hiszed Pali öcsém, hogy neked is hágy valaki egy olyan arcképet, melynek háta mögött tizezer forint leend? Jaj fiam, az ilyen véletlen szerencsék a legnagyobb ritkaságok közé tartoznak, azokra nem szabad számítani.

Nem is számítok! — felelte a gyermek kipirult arccal is határozott hangon — hanem jó atyámnak akarok engedelmeskedni, mert azt hiszem, hogy ha akarát teljesítem, akkor isten is megsegítend. Úgy-e kedves anyám beleegyezel, s megengeded, hogy szegény jó atyám kívánsága szerint kereskedővé legyek.

Az özvegy természetesen pityeregni kezdett, de a társaság oly egyhangú helyesléssel fogadta a fiú bátor és rögtöni elhatározását, hogy nem volt bátorsága az ellenkezésre, s azt mondta, hogy legyen tehát úgy, mint a fiú akarja, hisz úgy látszik, hogy ezt az isten is úgy rendelte.

Most már minden szem Fehér urra fordult, mert most már övé volt a döntő szó.

Bravo öcsém! — kiáltá Fehér úr nála szokatlan tüzzel és lelkesedéssel — jól beszéltél. Ember vagy a talpodon. A fiúk a leghelyesebbet mindig akkor cselekszik, midőn apjuk akaratának engedelmeskednek. Ki szeretheti őket jobban, mint apjuk, s kinek tanácsa lehet anyira önzetlen és szívből jövő, mint az övék! Bravo öcsém, dicsérem fiui kegyeletet és elhatározásodat. Örömezt felfogadlak üzletembe, s ha isten éltet, és te jó magadviseddel arra magadat érdemessé teszed, nem csak jó tanácsosal, hanem tettleg is segíteni foglak. Én kísérteletet tevék lebeszélni, de látom hogy elhatározásod szilárd, azért már holnap be fogsz lépni üzletembe.

Az egész társaság meg volt indulva, s mindenki sietett kifejezni elismerését és nagyrabecsülését Fehér ur iránt.

Ekkor történt valami, mi ez ünnepélyes hangulat dacára az egész társaságot hangos kacajra fakasztotta.

A kis Lujza előugrott s megragadta a Pali kezét.

— Mikorra te boltot nyitsz, én is nagy leány leszek s hozzád megyek feleségül. Aztán én is a boltban fogok ülni, mint a mama, s mi is gazdagok leszünk. Akarod? El akarsz venni feleségül?

— El! kiáltá a gyermek egész komolyan, a társaság nagy mulatságára.

— Azt sem bánom Pali öcsém! — mondá Fehér ur, oly hangos nevetésben törvén ki, hogy a hasát kellett tartania, — azt sem bánom. Ha dezek ember leszesz, szívesen neked adom a leányomat.

— Jaj be jó lesz! kiáltá Luiza, tapsolva kis kezeivel. És úgy is lett.

Alig tíz év múlva e jelenet után már férj és feleség voltak s Fehér ur kereskedése új céget kapott: „Fehér és társa“.

De az új cég sem tartott sokáig, mert Fehér ur nem sokára végkép nyugalomba vonult, s az üzletet egészen vejének adta át.

Az özvegy pedig elérte azt a boldogságot, a mely után mindig sóvárgott és vágyakozott:

Soha sem kellett megválnia gyermekétől, jobban mondva — gyermekeitől.

Az ut szélén.

Az ut szélén kopott sátor . . .
Kitekint a vajda százszor:
Nem látja-e jönni lányát,
Szeme fényét, drágaságát?

Rá se gondolj, szegény vajda!
Nem segíthetsz többé rajta;
Elvitte a szél, a vihar,
Vissza se tér az egyhamar.

Szemérmes volt, mikor elment,
Mint a madár, könnyen lebbent;
Hajnal se volt pirosabb tán,
Mint a mosoly hamis ajkán.

Mit nyernél, ha újra látnád, —
Sápadt képét, könyhullását?
Temesd el őt a szivedbe,
Nem átkozva, nem feledve.

Roskadó agg, ne búsulj hát,
Ne kutasd a lányod dolgát!
Arany annak minden szava,
Fényes kő a gondolata.

Nem sokára úgyis vége!
Elhull, mint a lomb, szépsége . . .
Oh, akkor majd sirathatod,
Szégyenét eltakarhatod.

Rudnyánszky Gyula.

Farsang utáni komoly tréfa.

Novella.

Irta: Vasvári Ferenc.

(Folytatás.)

Megszégyenülten állott meg a teremben; mert ott Y né helyett a szép özvegyet találta!

Nem sokáig beszélgettek együtt; de az idő eleendő volt arra, hogy Ákos, a szép özvegy tartózkodó s visszatartó modora dacára, fölismerje annak titkos érzelmeit.

A társalgás tárgya a közelgő párba-j volt.

S az utolsó szavak ezek valának:

— Igérje ön meg, ismételve uram, hogy ön nem fog megívni . . . s óvakodni fog minden veszélytől . . . Én nem akarom, hogy ön t baj érje. — Igérje meg!

— Igérem asszonyom! . . . Teljesíteni fogom kívánságát.

— Köszönöm . . . isten önnel!

Ákos ziláltabb kedélyvel, háborgóbb érzelmekkel távozott, mint minőkkel jött vala.

Rögtön elküldé a kapitányhoz segédeit, kik a párba-jt visszavonták.

Alice minderről mitsem tudott. Ő várta a párba-j végbemenetelére határozott órát.

Másnap korán reggel, egészen felöltözve lépett Ákos szobájába. — Három hét óta ez volt első találkozásuk.

— Önnek ma párba-ja lesz? kérdé hideg arckifejezéssel; de hangja remegése elárulta lelke nyugtalanságát!

— Nem lesz: — felelt Ákos röviden.

— Nem? . . . Nekem pedig tegnap előtt azt mondták, hogy ma a „szép“ kapitánynyal akar vívni; mert féltékeny reá! — E szavak már a gúny némi élével mondták ki. — Férje tagadó szavaira, nyugtalanúsága egészen eltűnt.

— Nem féltékenységből; csak hogy lemossam a gyalázatot, melyet nevére ön hozott.

— Ah . . . kár lett volna a véreért.

— Sajnálta volna a kapitányt?

— Megvallom, igen . . . Ő egészen ártatlan.

— S ha ő lőtt volna meg engem?

— Ah, önt nem féltém! Kik a boldogság előtt állanak, azok nem óhajtanak meghalni; — sőt vigyáznak magukra! — Alice ezt oly éles gúnyval mondta ki, hogy célzatait föl nem ismerni lehetetlen volt.

Ákos hevesen tekintett nejére.

— Meddig fog még tartani a ön örültsége? Meddig fog még üdvözni, gyötörni, kiállhatatlan féltékenységgel?

— A mig csak lélegzeni fog; mert minden lélegzeténél bűnösebbé válik s növeli ámfításait!

— Alice! Térjen észére! Ön, viseletével lehet lenné teszi, hogy megérthessük egymást.

— Ah, én jól értem; . . . jól ismerem önt!

— Beteg vagy, Alice; — lelki beteg. — Betegség a féltékenység, mely vakká és érzéketlenné tesz az igazság iránt; s elzárja szived bizalmát akkor, midőn legőszintebben közeledem hozzád . . . s mig vele az én lelkemet fásulttá teszed, addig önmagadat emészted! — Pedig nincs okod reá! A helyett, hogy nekem hinnél: okatlan, féltékenységed szülte rémképekkel ijesztgeted magadat! — Oh, hidd el, nem volna csoda, ha zaklatásaid és sértegetéseidre a rémképek valóban megjelenének! . . . Térj magadhoz! . . . Hígyj nekem s ki fogsz gyógyulni betedségedből!

— Hahaha! . . . Tehát én beteg vagyok? — Hát engem gyógyítani kell? — Szép! Ön ellenem kiált vádat, hogy magát védhesse? . . . Eh, de hát miért is gyötörjük egymást tovább. — Lelke elfásult hátam, — maga vallá be. — Tudom, hogy nem szeret, miért ámit tehát szün'telen? — Mondja meg nyíltan, én készen vagyok az elválásra . . . Ne higye, hogy önön kívül nem találok senkit, ki engem megbecsüljön s hozzám hű legyen.

— Alice! . . .

— Ne szóljon! — Ön gyáva! Ön fél kimondani a szót, mely engem kételyeimből kigyógyít s gyanum alaposságáról meggyőz. — Kimondom tehát én — igen — válni akarok! Ne mondhasa, hogy boldogságát én miattam nem élvezhette teljes mértékben!

— Mit beszélsz te, Alice? Micsoda boldogságról beszélsz te?

— Vagy azt hiszi, nem tudom, hogy tegnap találkoztunk volt Y-éknál? . . . Hahaha! . . . Zné szép nő. Elcsábítá önt. Nem leszek többé útjukban. — Isten önnel uram. — Váljunk!

— Alice!

— Szót se többet! — Ön nem érdemli meg hogy emészszen magam hűtlensége miatt. Hadd jelenjenek meg tehát a rémképek, melyekkel fenyegetett! — Nyugodtan fogom túrni a valót. Könnyebben fogok vigasztalódni, minthogy ily nyomorult ámitásnak engedjem ifjuságomat áldozatul esni. — Váljunk.

— Ez utósó szava önnek, Alice?

— Legutósó!

Alice szobájába tért, Ákos majdnem önkívületlen rogyott pamlagára.

Ő szerette nejét — s így kellett benne csalódnia! — Oh, e nő többre képes — gondolá — mint a menyire képesnek lenni hittem.

Csupán az örült szenvedély működött-e most is benne, vagy egyéb célja van, mit a szakítással elérni

hisz? — Ez utóbbi föltevés valószínűbbnek lát-zott Ákos előtt.

Emlékezete földézte most lelke előtt mindazon keserűséget, mivel Alice, együttlétük óta életét megmérgezte. — Főlelevenedni látta a számtalan botrányt, melyeket a gondatlan szeszélyes nő, becsületének homályosítására, nevének beszennyezésére okozott; — s meggyőződött, hogy ezek miatt, házasságuk első perce óta nem volt nyugodt, boldog soha!

S most e nő, ki gyöngédtelenségeit kacérkodással s szívtelenséggel tetézte: válni akar . . . szemébe mondta . . . ez volt utósó szava!

Oh, mily egyedül, megalázva s elhagyatva érzé lelkét, mely csak e nő boldogításaért élt szüntelenül, — fájdalom, sikertelenül!

Csoda e, ha a küzdelmek e kínos óráiban, a sötét gondolatok között egy fényes kép jelent meg, a magát elhagyottnak érző lélek előtt . . . mintegy vigasztalólag, mintegy hívólag, ezt suttogva: „Az általad keresett boldogságot nálam föltalálhatod . . . én kárpótollak minden szenvedésedért . . . én lelkedet oly gazdaggá teszem, mint a minő koldusnak képzeled most . . . csak áldozzál nekem! . . .“

E kép a szép, fiatal özvegy emléke volt. — Ákos már ismerte e nő titkát; tudta, hogy lelkében rejtett szerelmet táplál, mely érette ég! . . .

Szinte jól esett most neki e gondolat, mintegy vigasztalóan hatott fájdalmai közt.

Nem is iparkodott elüzni, hagyta a képet beszélni öntudatlanul tömjénezett csábjainak; anélkül azonban, hogy utógondolat ébredt volna föl benne iránta.

De e kép a legnagyobb válság közt látogatta meg lelkét . . . s ez elegendő volt, hogy kitörülhetlen hatást gyakoroljon rá.

Két kínos nap telt el.

Ezalatt Ákos többször győzte le fájdalmait, büszkeségét s nejjével akart szólni.

— A nagyságos asszony eltávozott s szobái kulcsát magával vitte — Volt a szobaleány sajátságos mosolylyal kísért válasza.

Ákos tudta jól, hogy neje honn van. . . .

Egy izben zongorázni hallotta. — Ez alkalmat akarta fölhasználni, hogy nejjével szólhasson.

Az ajtó zárva volt. Zörgetésére nem kapott választ. — Csak a zongora accordjai hangzottak; valami sebesütemű táncdarabot játsztak.

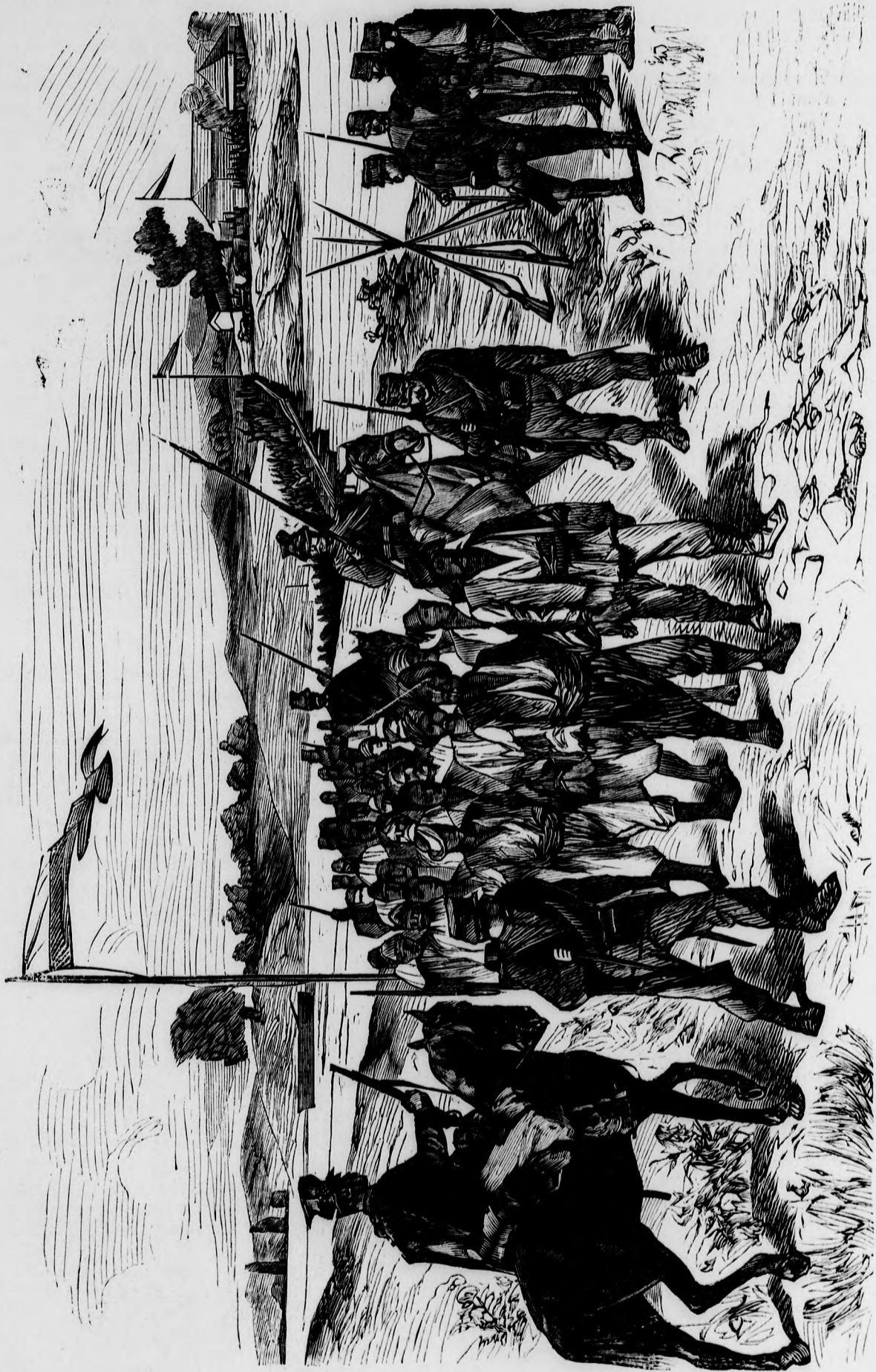
(Folytatása köv.)

A Dobj mellett vívott csaták.

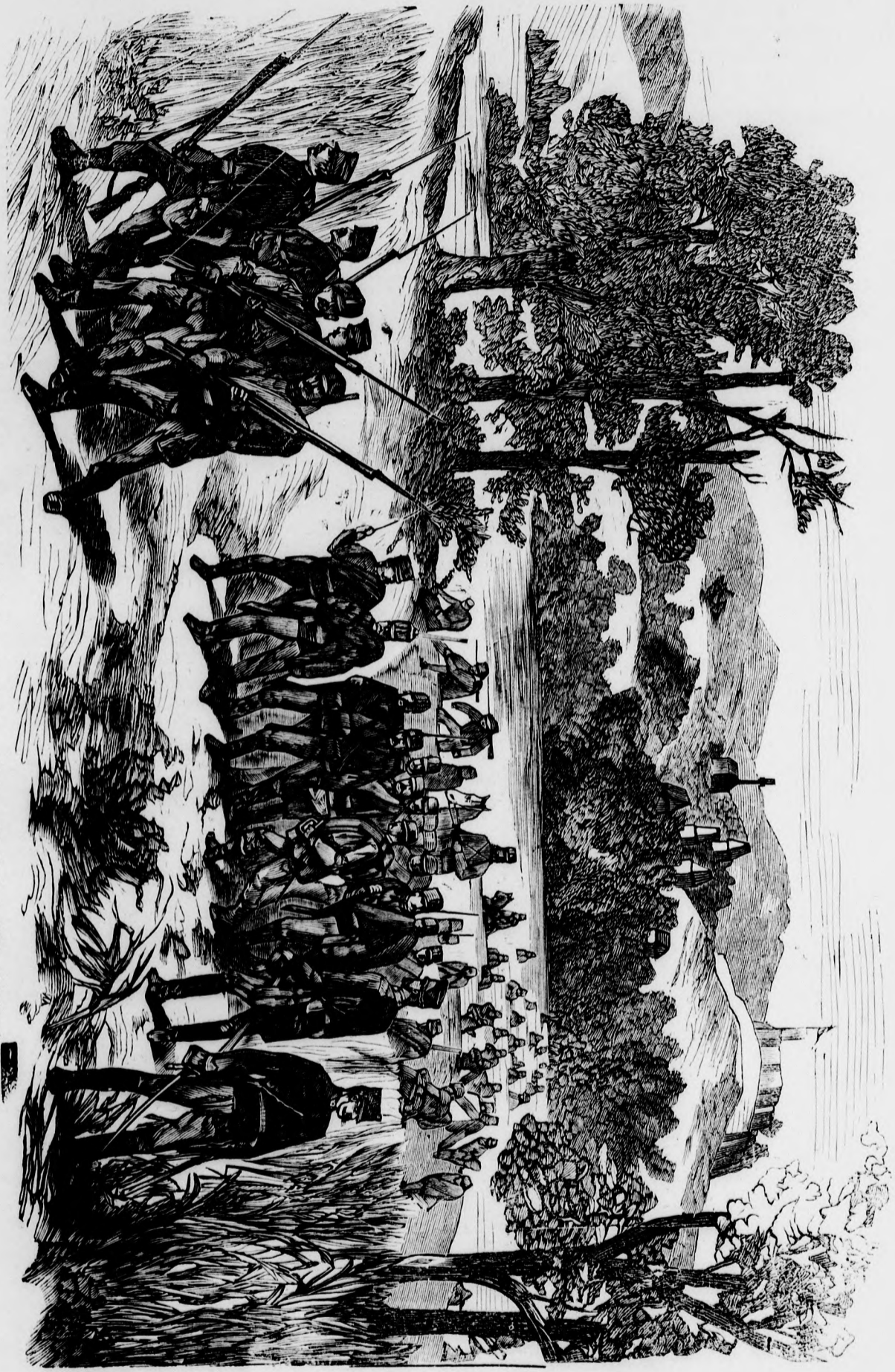
(Képpel a 267. és 277. oldalon.)

A katonai dolgokban avatlan, hajlandó a hadi eseményekben minden retrograde manőver mögött első sorban szerencsétlenséget, s másodsorban az illető vezető képtelenségét következtetni. Minden idők és népek hadi története azonban arra tanít, hogy az illető tábornok előtt, ki visszavonulási harcot vezényelt, s kinek hivatása volt a rossz helyzetet rendkívüli erőködéssel némileg paralyizálni, rendszerint sokkal nehezebb, bár hálátlanabb feladatok álltak, mint a szerencsés győző előtt, ki az eredménytől támogatva, zászlóaljait mindig diadalokra vezette.

Ilyen helyzetben s épen nem megvetendő ellenséges haderővel szemben volt közelebb a boszniai hadjáratban Szapáry gróf tábornok, kinek hadereje, mint tudva van, nem volt elégséges, hogy a jelentékeny fölkő haderőt az ugynevezett „Poszavina“-ban, (keleti Bosznia) föltartóztassa, s így kénytelen volt csapataival a 20. gyalog hadosztálylyal ismételt kilátás nélkül való harcok után a visszavonulást megkezdeni. Ez a minden tekintetben mintaszerűleg keresztülvitt visszavonulás



A Doboij mellett vívott csaták. (Szövegét lásd a 275. oldalon.)



A Doboj mellett vívott csaták. (Szövegét lásd a 275. oldalon.)

nem a megkezdett hadműveleti vonalban (Samac a Száva mellett), hanem nyugotnak a Boszna felé történt, abból az okból, hogy a 13. hadtest a Boszna völgyben átfutó hadműveleti és etape-vonala fedeztessék, s másodsor hogy az élelmi és hadiszer-szállítmányokat saját hadteste részére biztosítsák. A 20. hadosztály visszavonulása Dolny-Tuzlából D o b o j felé a Boszna mellett a csapatok nagy kimerülése árán történt, miután a fölkelők folytonos támadásaikkal pillanatnyit pihenést sem engedtek. A Dobojs melletti állomás is, az odaérkezés napján, (aug. 16) még a 86. hadosztály 71. dandárával való egyesülés után szintén csak nagy fáradsággal volt megvárható a fölkelők vad rohamai ellenében. Habár az utóbbiak támadása vissza is veretett, mint már fentebb említők, mélyen érzett szüksége támadt annak, hogy Dobojs mint a szerajevói etape utvonal fődőző pontja minden erő igénybevételével is megtartassék, mert ha ez a pont az ellenség kezébe kerül, akkor nem csak a 13. hadtest visszavonulása veszélyeztetik, hanem még a Boszniában működő csapatok sorsa is kérdésessé válik.

A 20. hadosztály gyöngye csapat állagánál fogva kénytelen lévén mindent igényve venni, hogy saját állásait megtarthassa az ellenséges hadállások megtámadására nem gondolhatott. Szeptember 2-án estéjén végre megérkezett a régen várt erősítés, a 4. hadosztály, P e l i k a n tábornok alatt Dobojsba, s 3-án már a 78. ezred patrouillejei által a fölkelők főlelmezési helyiségeül szolgáló Grabska falu Kotorsko átellenében, fel volt gyújtva. Egyidejűleg tapasztalták, hogy a fölkelők száma növekedőben van, minek következménye volt, hogy következő napon előnyomulást határoztak el Lipac felé. A támadást a 29. gyalóezred kezdvén, az első állomásokból kiverte a fölkelőket, ezután bevárta az 54. ezred közbelépését, mely e közben a lipaci magaslatokon nyomult előre: Délután 1 órakor a brünni Abele-ezred két zászlóalj hegyi üteggel nyomult előre. A leküzdendő nehézségek óriásiak voltak, de végül mégis sikerült az ellelmezést elűzni, mit különösen a 61. ezred sikerült rohamával lényegesen előmozdított. Este 8 órakor az ellenséges hadállás első vonala meg volt szállva.

Másnap, szeptember 5-én a támadások megújultak. Ezuttal egy öt sánccal erősített meredek ut foglaltatott el rohammal. Ez a harc jelentékeny áldozatokba került.

Eme harcok egyikét tünteti föl egyik képünk, míg a másik egy csapat bosnyák f-golynak Broodba szállítását.

A konak Mosztárban.

(Képpel a 280. oldalon.)

Mosztár Hercegovina fővárosa. A megszállás óta történtek benne oly dolgok, melyek, mint a számos jelentésből kiveszszük ott a kereskedelem s ipar látható fejlődését idézték elő, s a mohamedán vallású lakosság is mindinkább bizalmasabbá válik az új kormányzat irányában, melylyel a rend s a törvényes állapotok visszatértek. Mosztár minden időben mint az ország legbarátságosabb, legtisztább városa volt ismeretes. Hiányzik ugyan kiterjedt kertjeiben a növényzet élénksége, azonban a Narenta folyó két partja mégsem festőtlen. A folyón ugyanis régi, állítólag római, de gyaníthatólag még korábbi időkből eredő íves hid vonul keresztül. Föltűnő itt egy régi kastély, a mögötte fekvő konakkal, melyet mai képünk ábrázol. Ez azelőtt hivatali helye volt a hercegovinai török alkormányzónak, vagyis muteszarifnak. Azonban a konak hajlékul szolgált több történeti nevű önálló kormányzónak is, mint például stolaci Ali Rizwanbegovics, és Huszein Csengits aga, amenyiben Hercegovina több ízben képezett vilajetet (főhelytartóság). Mosztár elfoglalása alkalmával ebben a kormány-épü-

letben nagymenyiségű hadiszerek, lövegek, kézi fegyverek, szerszámok, lőkészletek, egyenruhák és fehérneműek találtakatván, azok megfelelő alkalmazást nyertek, vagy pedig értékesítették.

Művészi jelenet.

(Képpel a 281. oldalon.)

Ha még pár évtizedig úgy megy Olaszország városai s emberei, ezek szokásai viselete s életmódja sajátos kinyomatának elmosása és nivellirozása, mint az olasz egység művének Róma megszállásával történt megkoronázása óta, úgy a hegyentuli festők hasztalan fognak oly képek eredetijét keresni, mint mai fametszetünk. A szép római nők, durva, simán fekvő fátyolkendőjükkel fejükön, durva vászonból készült himzett üngvállakkal, vörös csillogó zsinórzatú fűzőjük. — kék gyapju kötényükkel, legalább Rómában, s az örök város vasut által érintett környékén már ma is elég találhatók föl. Képük már majdnem csak a mintákban él, kik a via Sistiniában a spanyol lépcsőzet közelében a festőkre várakoznak, kiktől az ülésre ohajtják magukat felszólíttatni. Nem ily mintának látszik az a csinos gyermek, kinél a szőke szakállú északi művész a fekete bársony-zubbonyban, a valódi festők szállóját képező füstös osteriában megtelepedett. A mintakép ott ülő nem tartaná a festő által vörös borral megtöltendő poharat oly bájos szemérmességgel, mint ezt a leányka cselekszi.

A mintául szolgálónak nehezen lenne oly vadul pillantó, hirtelen féltékenységre gyuló kísérője és védője, mint az a barna, fekete szemű sovány legény, ki oly haragosan sandit az idegenre, miközben rövid száru pipájából sűrű füst felhőket ereget föl. Mindketten inkább a sabina, vagy volkskus-hegységek valamely elrejtett szikla-félszéből jöhettek a városba, s ott megpihenend k, s valami hűsítőt magukhoz veendők a régi szabású koresmába léptek, melyet a német és skandiváv festők népe kedvenc csárdájaul tekint. A többi művész a háttérben alig kivehető külsejükről ítélve, valódi megrómaisult törzsvendégei a csárdának. A fiatal szőke szakállú „inglese“ még ujong, kinek még tiszta fehérneműje, gondosan megkötött nyakkendője, s jól álló öltözet van és kezét mosni szokta. Annál könnyebb hatást gyakorolnia a barna leányka szemére és szívére. Azonban óvakodják igen mélyen tekinteni a nagy sötét s mégis oly ragyogó csillagokba. Nem egy festő vesztette már ott lelkét, vagy csak sebesülve menthette meg azt.

Hogyha vársz még . . .

Hogyha vársz még vagy tiz évet,
Én leszek, nem más a férjed ;
S ha tárcám is úgy akarja,
Fürösztelek tejbe-vajba.

Holvilágos éjszakákon,
Járunk majd a lagunákon.
Ott ismétlem karjaidban :
Holtomiglan, holtodiglan !

Csókjaink majd elregélik,
Mire vágytunk amnyi évig . . .
S csupa csókban, szerelemben
Vénülünk meg mind a ketten.

Reviczky Gyula.

Viszontlátás.

Ismét viszontláthattam képedet,
Hallottam csengő szózatod,
Olyan voltál mint a szép kikelet,
Melynek nyílt rózsáit hozod.
Reménytelen leborultam eléd,
Hogy nyujtsd felém kis kezdet,
S te nem téved, visszavonád tőlem,
Mert elfeledtél engemet.

Csak gondolj, oh csak gondolj vissza még,
A szókra, mikkel elhagyál.
Vagy elhaltak rideg szivedbe' rég
Mint a lángkaptá szalmaszál? —
Oh ugy áldozz e szívnek egy könyüt
Mely élt szeretni tégedet.
Ugy sem gondol-z már többé én reám,
Mert elfeledtél engemet.

Ugy fáj szívem, ha erre gondolok,
Ha látom. angyal. hépedet.
Felreng szívemnek hurján minden hang,
S imádvá zengi nevedet.
Neveddel alszom el és ébredek,
Teszem imára kezemet,
És könyeim peregnék arcomra,
Mert elfeledtél engemet.

Kiss Géza.

A hálados koldus.

D . . . városban reggelenként egy magasabb rangú nőt s ennek leányát lehet látni a misére menni. A két nő sohasem mulasztá el, egy, mindig a templomajtájában váró koldusnak könyöradományt nyújtani.

Sok ideig élvezte a koldus e kegyes nők adományait, s közte és jótéveji között a szóltan közlekedés bizonyos néma neme keletkezett. De egyszerre csak nyomtalanul eltűnt; a koldus senki sem tudá hova lőn, mindenki holtnak hívé.

Nemsokára a koldus eltűnése után, M . . . asszonyosság is — ez kezdőbetűje a nő nevének — elhagyá eddigi tartózkodási helyét, D. várost, s egy kis mezővároskába költözött. E körülmény oka igen szomorú volt. Egy gaz, mások által csalással előidézett bukás következtében majdnem egész vagyonától megfosztatott, anyira, hogy kényszerítve volt az ezentúli kiadásokat a lehető legszűkebb korlátok közé vonni. Ezen elvonultságában egyedüli öröme és boldogsága leánya volt, kit oly gondos ápolásban részesíté, hogy az előbb beteges gyermek, szép, szellemileg igen kiképzett hajadonná serdült.

Egy napon M. úrhölgyet, férjének egykori barátja látogatá meg. M. úrhölgy a látogatást leányával együtt viszonzá. A háziúrnak katonatiszt fia esetleg honn volt. A kölcsönös látogatások többször ismétlődtek s hat hó múlva a katonatiszt és M. kisasszony jegyesek lőnek. A vőlegény igen gazdag, a menyasszony szegény volt.

A házasságkötés aláírása napján a jegyesek rokonai M. úrhölgy lakásán gyűltek egybe. A szerződést fogalmazó jegyző társaságában egy éltesebb úr is jelent meg, kit senkisé ismert, s ki méltó csodálkozást keltett a csak is a legközelebbi rokonságból álló társaságban. De tisztes külseje, nyílt, jóságot visszatükröző arca oly benyomást gyakorolt a jelenlévőkre, hogy ottléte okát senkisé tudakolá. A jegyző a házasságkötés felolvasásához fogott. A jelenlévők legnagyobb ámulatára azonban a szerződésben e pont is foglaltatott: „M. kisasszony férjének 10,000 forint hozományt visz.

— Tízezer forint? Ön téved uram, szól közbe M. úrhölgy, „azt hiszem már közöltem önnel, hogy lányom mi vagyon fölött sem rendelkezik.

— Azt mindenbizonyval közölte velem nagysád, — felelé mosolyogva a jegyző, — mégis nem én, de ön téved. Leánya 10,000 forint fölött rendelkezik, mely összeget ezennel vett szerencsém átadni. S valóban tárcájából 10,000 forintot von elő s azt az asztalra tette.

— De honnan van e pénz? kérde M. úrhölgy.

— Bővebb felvilágosítást nem adhatok erről nagysádnak. — mondá a jegyző, — sziveskedjék kérdésével ezen úrhoz fordulni.

Ezzel az ismeretlen úrra mutatott, ki csendesen, mintha miadézokról mitsem tudna, állt a sarokban.

— Ma reggel, — folytató a jegyző, — ez az úr, kit ismerni nincs szerencsém, irodámba jött s azt a kérdést intézte hozzám: ma iratik e alá M. kisasszony házassági szerződése; midőn ezen kérdésre igenlőleg válaszoltam, ezt a 10 000 forintot oly megjegyzéssel adá át, hogy ezt nagysádnak a végből kézbesitem, hogy ezt a kisasszonynak házassági hozományul adassék.

— De ki ön, uram?! — kérde M. úrhölgy, az idegenhez fordulva, — s mi indítja arra, hogy leányomnak ily összeget ajándékozzon.

— Hogyan, nem ismer rám nagysád? szóla az idegen. De igaz, nem csoda, ha ön saját szerencsétlenségei közte meglepkezik egy oly szerencsétlenségről, kinek ön jótéveje volt, midőn ön még jó sorsnak örvendezett. — D . . . város templom ajtajában állott. — s ki mellett ön s kedves lánya sohasem haladtak el a nélkül, hogy kegyes adományokkal őt meg ne örvendeztették volna?

— Szent isten! lehetséges volna? — kiáltott fel M. asszony.

— „Igen nagysád, az a szegény koldus én vagyok. Egy nem remélt esett örökség megszabadított akkori szomorú helyzetemből. Földbirtokot vásároltam magamnak; isten áldása látszólag rajtam nyugodott. Jó terméseim voltak, vagyonom évről évre szaporodott, úgy hogy most tehetős, lehet mondani gazdag vagyok. Szerencsés helyzetemben sohasem feledkeztem meg azokról, kik nyomoromban segítőtím valának; mindig kutattam ön után, de nem jöhöttem nyomára, mivel előbbi lakóhelyét elhagyta. Végre a lapokból hol a kisasszony eljegyzését olvastam, megtudtam tartózkodási helyét; bő tudomást szereztem anyagi helyzetéről, — s siettem, hogy a kisasszonynak házassági-ajándékkal kedveskedjem; reményem, nem fogja visszautasítani.

Kell-e mondanunk, mily meleg fogadtatásban részesült a hálados koldus. — s hogy ez időtől fogva a a legszorosabb viszonyban élt a családdal?

Bojtár Dezső.

Az én kátrányom.

Egy házasodni akaró fiatal ember elbeszélése.

Irta: Abukazem

szerbből fordította: Jovánovics Emil.

(Vége)

Azonnal elszaladtam Évikéhez és megmutattam neki és szüleinek a táviratot. Ők is úgy vélekedtek, mint én és mindenképen iparkodtak jó nagybátyám szomorú elvesztése fölött megvigasztalni, ígéretvén, hogy a kézfogót Évikével megtarthatom, mihelyt hazatérek Sz.-ből.

Felültem a hajóra és elindultam Sz.-felé. Ha arra vasut lett volna, azon siettem volna oda, mert a hajó lassan halad; de ha a távirat szállítana utasokat, azonnal a dróton ugrottam volna át Sz.-be.

Midőn Sz.-re értem, minden ismerősöm arcán észrevettem valami mosolygást, melyet mindjárt megértettem. Ily hamisan mosolyog az irigység és a roszakarat, — de nem is csoda. — 70.000 forintot örökölni. Hisz ily nagy összeget mindeu bolond fel sem tud írni.

Délelőtt volt, midőn nagybátyám házához értem. A ház előtt — már messziről vettem észre — állott egy pár asszony, — no akkor csakugyan meghalt szegény, mihelyt asszonyok gyűlnek össze a ház körül! Ott van a templomszolga is, éppen most lép ki az udvarból, — bizonyosan meghalt! Alkalmasint már el is van temetve és most lesz a halotti tor, mert ott visznek be — éppen számos tepsit pecsenyével és kalácsokkal. No, de ez a „luxus“ el is maradhatott volna; mert tudtom nélkül halotti tort csapni és anyi pénzt ráköltetni, ez mind az én károm!

Ezalatt a kocsival a házhoz értünk. Leugrom a kocsirol, komoly-szomorú arcot öltök és a népen keresztül, mely a ház körül összecsoportosult, az udvarba léptem.

Nem tudom a menykő rázott-e vagy a guta ütött-e meg, vagy valaki leöntött hideg vízzel, vagy pedig megseprével szememet simogatta-e meg, elég az hozzá, hogy soká nem tudtam magamhoz jöni, sem egy szót is szólani.

M e g h á z a s o d o t t — és én halálát lesem!

De még kit vett el. Egy özvegyasszonyt két fiával, mely utóbbi kettőről a kritikusok nem tudtak alapos ítéletet hozni, melyik nagyobb „lump“, kártyás vagy melyik részegesebb.

No, Ámen neked 70.000 frt!!!

Midőn a tánc után nagybátyámtól elbúcsúztam, még utiköltséget sem adott. Csak az édes nagynéném aján-



A konak Mosztárban. (Lásd szövegét a 278. oldalon.)

Az első, ki élembe jött, hogy a nagybátyám haláláról a szomorú hírt velem közölje, az nem volt senki más, mint ő maga, — n a g y b á t y á m, testestül lelkestül!

Ha akkor valaki megnézte volna az orromat, hogy néz ki, azt hinné, hogy az nem is orr, hanem valami lopótök . . .

— Kedves fiam! — mondá nagybátyám, átölelvén öreg, száraz kezeivel, — hívtalak hogy te is légy a mai örömnapon házamban. Én m e g h á z a s o d t a m, és ma volt az esküvő. Tudom, hogy te is örülni fogsz, hogy találtam valakit, a ki öregségemben ápolni fog . . .

(Hiszen ápolitak volna én is, csak nekem adnád azt a 70.000 frtot!!!)

dékozott meg egy törülközővel. — Most van legalább mivel letörölni könyeimet.

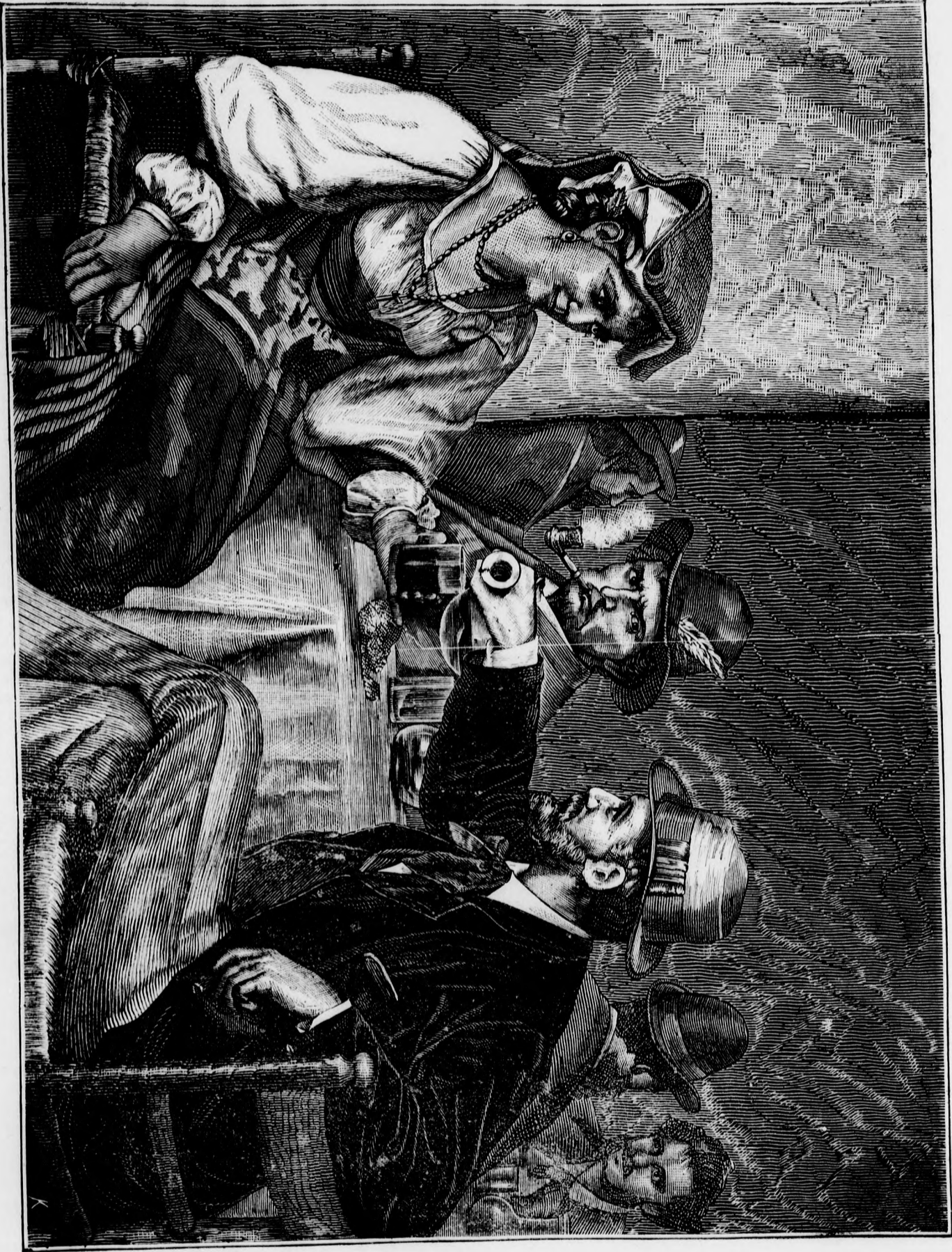
* * *

Nagybátyám mostoha fiai az előbbinek vagyonát szórják jobbra-balra.

Az én Évikém bánatában egy katonatiszttal megszökött.

Ami engem illet: én csak ülök kis szobámban, elmélkedem a „szurok“ és „kátrány“ fölött, varrok fel gombokat, ha valamelyik leszakad és fekete tintával kenem be fekete nadrágomon a fehér foltokat — mindent úgy, mind eddig.

Ha valaha megházasodom, jelouteni fogom nektek, hogy tudjátok . . .



Művészi jelenet. (Szövegét lásd a 278. oldalon.)



HALOTTAK NAPJÁN

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasóinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani szíveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.

Halottak napján.

„Memento mori“

A halál angyala röpköd a légben, szárnya suttogásának hideg lehe érezhető

Kialudt a lángoló tűz a szemekből; törött a kard, miért az oly nemesen érző szívek megszűntek dobogni már „Édes és dicső meghalni a honért!

A dicsőség, a küzdelem tere — a temető a csendes nyugalom helyévé lön. A dicsőség hervadatlan babérja helyett az örök természet hozandja el koszorúját a névtelen hősök messze domboruló sírhalmára s a gyászoló dicsőnek a bülbül zengi el sírva sírhantjaik fölött.

A dicsőség hervadatlan babérjáért küzdők jeltelen sírban szendergik örök álmaikat.

Tegnap a vész harcaiban: ma a béke örök nyugalomában. Tegnap viruló élet: ma pusztuló enyészet. Tegnap babér levél: ma ciprus ág!

Tegnap még a bajnokok nőinek, a hősök sarjainak öröm himnusza zengeté a léget: ma özvegyek árvák jaja száll a magasságbeli tronja felé. Vigasztaló esedezve a szenvedő szívnek s nyugalomért a rideg hantok alatt csöndesen porladóknak.

Tegnap tűz lángolt a vitézek hölgyeinek szemében és öröm élt szíveikben, ma könny a szemekben, fájdalom a szíveikben.

A hősök százai elhullnak, de a vérük öntözte földön a hősök hősebb sarjai nőnek majd föl, akik szabaddá lett hazájuknak virágaiból nem felednek koszorút kötni a messzeterülő sírdomb fölé.

* * *

Halottak napja van! a memento mori vonja a lelket. Benépesülnek a sírok ezrei. A busongó ciprus, a sárguló ákác, a szomorufűz jelezte sírhantok a megemlékezés koszoruitól diszlenek, s a fájdalom könyeitől áznak a roskadó fejfát befutó hű repkény ágai.

Az elköltözötték szellemáryai megjelennek. Némán mondja el bánatát a lélek, zokogva sírja el fájdalmát a szív s megkönnyülten magába tér.

Mily jól esik a fájdalmas szívnek a megemlékezés e napján kisírni könyeit a sírhant fölött, mely magába zárta mindenét. Mily vigasztalólag hat itt a lélekre a gondolat: mindnyájan meghalunk s mily emelőlég az eszme: föltámadunk!

* * *

Memento mori! Visszaszállt e gondolat a multba s elmereng a jövő fölé.

Szívünk rajogva dobban s verésében mintha vissz-

hangzanék a szeretteink sírjába dobott rögnek dobbanása. Leborulunk a sírra a nyugalom, a béke, a boldogság e szent helyére; a megemlékezés könyeivel öntözzük a mulandóság hervadó fűvét; szorongó szívünk érzi:

Hogy boldog, ki a sír
Nyugodt ölébe száll;
Mert igaz nyugalmat
A szív csak ott talál.

* * *

Memento mori! De nem úgy, mint a nagy városok divatos külsőfényű, üres fájdalom szenvedte bánata szokta . . . Ó, ne úgy emlékezzünk szeretteinkre, ne úgy gondoljunk a mulandóságra, hanem miként a mélyen érző szív bánata sugallja ezt, miként a vigasztaló csdó lélek fájdalma tolmácsolja; mert hiszen a fájdalomban is van gyönyörűség, a mulandóságban is van vigasztaló.

A szeretteink elvesztése-okozta fájdalom emlék, mely mindíg megmarad, míg szívünk érezni tud, mindíg vigasztaló lesz lelkünkre, míg ez emlékezik. Erről azok beszélhetnének sokat, kiket a bezáródott sír hantjai azoktól választottak el, kiket e földön legjobban szerettek, a kiknek csak emléke él szíveikben és mégis — mégis gyönyört szerez nekik.

* * *

Memento mori! Tekintsünk szét a béke, a nyugalom, az egyenlőség szent helyén. — A még néhány rövid nap előtt elhagyott sírok kopár hantjait ma a megemlékezés viruló koszorúi fődik mindenfelül. A temető félelmes sötétjét ma a szeretet fénylő mécei világosítják meg — A béke, a csönd nesztelen helyén ma száznak, ezrek fohásza, zokogása hallatszik. Az elhagyott, az elkerült síri hon ma népies, látogatott, keresett hely lesz; búcsujáró helylyé avatja a kegyelet.

Megemlékezni a holtakról — szép, nemes vonása az emberi szívnek s megnyugvást szerző foglalkozása a léleknek. Nem emelőlég hat-e lelkünkre szeretteink megkoszoruzott sírjánál a gondolat, hogy majdan a mi öröknyugalomunk helyét sem fogják virágtalanul hagyni azok, kiket most szívünk szeret? Nem nyer-e busongó szívünk vigaszt e gondolatnál?

Itt az egyenlőség e hónapban érzi, látja a biboros, hogy porrá kell lennie. Itt, a mulandóság kertjében, érzi, látja a föld pora, hogy nincs miért kevélykednie!

Itt a nyugalom tanyájában, vigasztaló lehet a küzdő, a hazátlan, mert itt nyugalomra, hazára lel.

Memento mori! hangzik e napon lelkünkön át, s

e hang, tudja-isten, olyan jól esik, úgy vonz a temető felé, melynek pora anyi-nemes szívtől, anyi fájó könyvtől lett fölszentelt porrá!

Minden dombon virágot s térdelőt lát, a merre néz a szem, Itt az egyetlen reményét eltemette jó anya zokog az egyszerű sír mellett; ott a szeretett, jó szülék sírhalmára borulva az örökvilágosságért könyörög a hálás fiu. Amott a szomorú fűz árnyában emelkedő kicsiny kereszt előtt egy még szomorúbb leányka tördeli kezét imára kulcsoltan . . . lent, mélyen porlad a szív, mely úgy szerette őt; koszorút helyez a keresztre, virágot hint a sírra, — hadd beszélje el az enyésző virág a rideg hanton át, hogy jegyese még nem feledte el hogy emléke még szívében él s mindaddig élni fog, amig majd ő is a sírba száll.

Tovább zokog, majd ágat tör a fűzről, hozzáköt néhány szálat a sírvirágából s e szentelt emlékekkel szívébe a vigasz nyugalma száll . . . Egy sárguló ákác jelezte sír előtt két deli ifju térdel s imádkozik. — A sírban leány aluszsza örökalmát akit mindketten szerettek. Míg az élt, a két ifjú gyűlölettel volt eltelve egymás iránt: most a sír fölött a mulandóság emléknepján, kiengesztelődve összeölelkeznek és szívékre béke száll . . .

* * *

Memento mori!

Hát a hősök emlékkövére koszorút ki fon? A karcsu követ csak repkény fussa be?

Lángkeblű hölgyek és férfiak szórnak virágot a dembra, koszorút emlékoszlopukra Klio fon a dicsőség sugáriból.

K—cs J—s.

Vasvári Kovács József.*)

— Emlékezés halottak napjára, —

A kerepesi temetőbe
Robog ki sok gazdag fogat,
Úgy sietnek meglátogatni
A gazdagok halottjokat . . .
És sietnek a temetőbe
Szegény gyászoló asszonyok,
Szegény anyák, kopottas árvák,
A hogy tőlük telik — gyalog.

A gyalog nép közé vegyülve
Kullog egy színész szótalan,
Kezében cyprus-ág, borostyán,
Szemében köny harmatja van . . .
Kitéreget a gyors kocsiútnak.
Riasztja a „hahó! hahó!”
S ő mosolyogva dörmög magában:
„Ej, beh szép kocsi . . . cifra ló!”

— Jó Vasvári Kovács, hová mégy?
Hisz halottad nincsen neked,
Ni, cs, a kinek sírját ez estén
Fel kéne ékesítened . . .
„Oh, dehogy nincs! . . . kik ott enyésznek
Bedúlt sírokban, jeltelen,
A legárvábbak, oh, azok mind
Kedves hallottaim nekem!”

— Kigyúltak már a síri lámpák
Csillogva, a hantok felett; —
Kereszteken, márvány gulákon
Drága koszorúk függenek . . .
Jó Vasvári megáll előttük,
Aztán halad tovább . . . tovább . . .
Bejárja a temető kertnek
Elhagyatott zegét-zugát . . .

*) Az „Ústökös” 1877. évi Dec. 2. számából érdekes voltánál fogva vesszük át eme költeményt. Szerk.

Sötétbe jut . . . gaz állja útját;
Hisz' nem jár arra senki sem,
Hol elfeledt költők, művészek
Alusznak mélyen, esőndesen. . .
Az ő halottja mind az ottan,
— Nincs ki vitassa e jogát, —
Kalapját ott megemelinti,
Egyet sohajt s munkáho' lát.

Egyik sírra darab követ tesz,
Ezt felhantolja csinosan,
Borostyánt tűz arra, a melynek
Fejfája van — milyen olyan . . .
Van mindenütt még síri-mécs is,
Egy-egy köny minden sír felett,
S ezek a csillagos derűben
Oly szomorúan rezgenek . . .

— Áldjon meg a hatalmas isten
Jó Vasvári, jó szívedért!
Mikor nem is várnád az áldást,
Mikor nem is tudod; miért?
S ha majd egyszer te is kocsin mégysz
A temetőbe — nem gyalog:
Fogadják lelked' fenn az égben,
A legeslegfőbb angyalok!

Szabó Endre.



Dicsekvő szerénység. Egyik spanyol város ugyan egy utcájában három szabó telepedett meg. Az ki közülök legelőbb nyitotta meg boltját, cégtáblájára ezt iratta: „A környék legjobb szabója.” Midőn a másik is elkészült berendezésével, azt hitte, hogy társát túl kell szárnyalnia a reklamban, tehát ezt iratta táblájára: „Az egész világ legjobb szabója.” Mi maradt hátra a harmadik szabónak? Szerényen ezt iratta cégtáblájára: „az utca legjobb szabója.”

Ujkori Diogenes. Neu-Ravensburgból egy ujkori Diogenesről tudósítanak, ki ott meghalt a napokban. Ez nem más volt, mint az ott igen ismeretes kádár, Schuhwerk János, ki nevével teljes tizenöt évet töltött egy hordóban. A boldogult ugyanis 1863-ban súlyos bajai közt elhatározta, hogy hordót épít s jövőben abban fog lakni, s abban folytatandja mesterségét is. A határozatot akkortájt szomszédjai tréfának vették a kádár azonban ritka ember volt a maga szakmájában, s ezenkívül erélyes ember lévén, szavának állt, s gondolatát erős karja rövid idő alatt csakugyan meg is valósította. A hordó 29½ láb magas, 16 láb hosszú (mély), és 14 láb széles (bő) volt, melyet Schuhwerk a nevezett év egyik szép októberi napján szorososan a neu-ravensburgi tó mellett állított fel. Új lakásának belsejét három emeletre osztá: az alsó, melybe kettős ajtón át lehetett bemenni, műhelyül szolgált, az összes műszerekkel s egy kohóval felszerelve, a második emelet lak- és étkező szoba volt, s eszerint a tűzhelyt, az edénytartókat a kályhát, az asztalt, pamlagot, székeket s szekrényeket magába kellett fogadnia. Innen két ajtó nyílik a két áltányra, melyek egyike a tó felé, s távolabb az Alpesek felé pompás kilátást nyújt.

A legfelső rész alvóhelyiségül volt szánva. Ebben az eredeti házikóban lakott ezután a kádár, mint ujkori Diogenes, nejével, a touristák nagy csodálkozására — souverainebbül mint egy fejedelem. Most azonban meghalt a kádár, s özvegye egyedül üldögél a gyász-hordóban. Menyi ideig tartja még magát a hordó maga is, miután alkotója meghalt? Az „idő vas foga“ már régebben rágódik a hordón. Ha összeomlik, a vidék egy diszszel szegényebb lesz.

A női divathoz. Egyik lipesei helyi lap közleményét hoz, mely szerint egyik ottani diszmű kereskedés 32,000 csomag kolibrít, 800,000 csomag vízi madarat és 300,000 pár sneff-szárnyat kapott a női kalapok díszítésére. Egy párisi divatjegyzék is figyelmeztetett már, hogy a madártestekkel való díszítés ismét divatossá válik a női kalapoknál. A londoni sportlap délamerikai levelet közöl, melyből kitűnik, hogy nemesak az európai nők elég szívtelenek arra, hogy a tarka madárkákat csupán díszítés kedvéért, tömegesen leöldössék, hanem fájdalom még a négernők közt is elterjedt ez a félszegség, nem tart sokáig s a hitvány díszítés miatt az összes kolibrík kiirtatnak. Midőn pár évvel ezelőtt a német nők között volt elterjedve ez az üdvtelen mánia, s a stiglicek, pinyókék már ezrével legyilkoltattak; dr. Ruzs Károly ismert tudós, emelt először szót a „tollas világ“ érdekében, eme természetellenes bűn ellen, mit a legtekintélyesebb lapok is megtevén, a dolog el volt intézve, mert minden tisztességes nőnek szégyelnie kellett magát, hogy madarat visel fején. Dr. Ruzs most ujjalag kérésintézt valamennyi nőhöz, hogy ne csatlakozzanak ehhez az ép oly barbár, mint izléstelen divathoz, mert épen nem válnék becsületükre, ha miattuk a kedves, vidám s egyszersmind igen hasznos állatoeskák életüktől megfosztatnának.

Elfeledkeztek róla! Londonban egy szolgálót zártak be lopásért. A börtönfelügyelő és felügyelőnök naponkint eljártak a templomba, onnan hazajöve ettek, ittak, hymnusokat énekeltek és dicsérték az urat, de a szegény leányról elfeledkeztek. Három nap múlva észbe jut valakinek benézni a cellába, hogy mit csinál a fogoly. Az bizony éhenhalva feküdt a földön. Akkor emlékeztek aztán, hogy a leány bátyja előre lefizette az élelmezési költségeket testvéreért a míg az vizsgálati fogságban lesz. Különös, hogy a „minta-állam“-ban is előfordulhat ilyen szomorú eset!

Mehemed Ali özvegyének levele. Egy berlini lap közli Mehemed Ali özvegyének levelét, melyet az férjének Berlinben élő nagybátyjához, a meggyilkolt török pasa egyetlen vérrokonához (dr. Detroit L.) intézett — A franciául fogalmazott levél egy része így hangzik: Konstantinápoly, október 6-án 1878. Drága és tisztelt nagybátyám! Mély megilletődéssel olvastam szeptember 14-éről kelt levelét és jóleső enyhülést éreztem atyai vigasztalása után. Hálásak vagyunk ön iránt a részvétért, melylyel szeretett férjem halálát fogadja. Nemesak rokonait és barátait indította meg elhunytá, de még a távolban, idegenek szeméből is könnyet facsart. Mily érzéssel barátairól, mily gyöngédséggel rokonairól, kiket pedig nem is ismert és mily örömmel fogadta kineveztetését Berlinbe. „Mily boldog vagyok“, mondá nekem „hogy rokonaimat láthatom, csak téged magammal vihetnélek és bemutatnának családodnak. Katona vagyok, s ki tudja nem utószor öleltem-e meg szerettemet.“ Borzasztó előérzet! Oly hősnak, mint ő ki anyiszor szorította vissza ellenségét, anyi csatában győzött, gyalázatos komplott áldozatául kellett esnie. Letörölhetetlen mocsokként tapad e gyilkosság azokra, kik előidézték! És mily mártír halált kellett drága férjemnek, az ön unokaöcsésének szenvednie! Reszket kezem az iszonytól, borzadálytól és a felindulástól, midőn önnek ezt leírni akarom. Miután megölték és mindenéből kirabolták, tisztos fejét póznákra szurták, az utcákon végig hurcolták s minden szögleten megállva így csufolták: „Nos, pasa

parancsold meg seregednek, hogy jöjjön ide Konstantinápolyból és mentsen meg!“ — Kegyetlenek! Rajtuk szárad a haza és a társadalom átka, hogy egyik leghasznosabb tagjától, legnagyobb férfiától, legerősebb támaszától megfosztották! — Szerencsétlen gyermekeim tisztelik önt, úgy vóm is: Huszti bej, ki életben maradt, mert szeretett férjem, jó előérzetében nem akarta magával vinni. Istennek hála, hogy ez életet megtartá számukra, mely nélkül anya és leány teljesen elvesztek volna stb.“ — Mehemed Ali özvegye egy cserkesz fejedelem leánya, a levélben említett vó is cserkesz eredetű; férje a meggyilkolt pasa legidősb leányának. A második leány Leiba 17 éves, a 3-dik Sekije 16 éves s a legfiatalabbik Aderije alig 7 éves.

Oroszországi állapotok. Odessából jelentik, hogy ott november 3-án 340 nihilista üzemekkel vádolt egyén ellen fog fenytő tárgyalás tartatni. A tárgyalásról a közönség ki lesz zárva. Minthogy a lakosság részéről újabb mozgalmaktól tartanak, a helyőrség meg fog szaporíttatni és ezenkívül egyéb elővigyázati rendszabályokhoz is fognak nyulni. A forradalmi titkos bizottság számos orosz városban azt a hírt terjeszti, hogy az orosz kalózhajók vételére összegyűjtött pénzalapból jelentékeny összegek sikkasztattak el. Sok előjáró ennek folytán sürgeti a nyilvános kimutatásokat.

Egy szent tetemeinek kiásatása. Goából írják: Fontos szertartás ment végbe Goában a rom. kath. templomban. A portugáli király és a pápa megegyeztek, hogy szent Xavernak az indiai apostolnak tetemei kiásattasának E tetemek 1859. óta fekszenek a goai pompás templomban levő mausoleumban, melyet donna Maria secunda portugali királyné emelt. A kiásás a legtekintélyesebb orvosok, államférfiak és magas méltóságok jelenlétében történt és az egész szertartásról jegyzőkönyvet vettek fel. A hulla közép nagyságú, arcvonásain a béke és nyugalom ömlik el és a véghetetlen jószág van rajta kifejezve — A balszeme alatt egy helyen folt van, mely üléstől származik, midőn az apostolt meg akarták egyszer gyilkolni. India összes püspökei résztvettek az ünnepélyen.

Félreértés. Lakást bérelt egy uri ember. A házi ur ki nem állhatta a gyermekeket s ezért családos embert nem tűrt a házban. — Nős ember ön? Igen. És gyermekei a temetőben vannak. Ugy jól van, kiadom a lakást. Másnap beköltözik emberünk három gyermekkel. De mi ez? Hisz ön azt mondá, hogy gyermekei a temetőben vannak? No igen, tegnap ott voltak — sétálni.

Anconában az esküdtszék nem sokára érdekes ügy kerül. Két év előtt Binci jesü polgárt abban a pilanatanban ölte meg egy pisztolylövés, mikor a lakásához közelfekvő vendéglőbe lépett. A gyanú bizonyos Luiz Pacificóra és fiára esett, kik a meggyilkolttal ellenséges lábon álltak. Az idősebb Pacifico be tudta bizonyítani az esküdtszék előtt, hogy a büntett percében máshol volt, s ezért csak a fiút ítelték el huszévi börtönbüntetésre. Nehány nap előtt az apa a törvényszék előtt jelentést tett, hogy tanukkal tudja bebizonyítani fia ártatlanságát s a bűnös nem más, mint ő. Most az esküdtszék fog dönteni: ki voltaképen a bűnös vagy hogy mind a két Pacifico részes-e a gyilkosságban.

Az indiai farsang e hó 13-án végződött, e napon régi brahminvallási szokás az életörömök istennőjének szobrát, mely a farsang alatt a szoba egy fülkéjében állt ékszerekkel díszítetten, virágok, lámpák közt, bedobni a Gangesbe. A szent folyón ilyenkor szézezzével usznak az istennőszobrok. A bálványok ékszereit a hívők a brahminoknak szokták ajándékozni. A katmandui brahminok ez idén elhatározták, hogy e jövedelem felét ezentúl kórházak és nyilvános kutak alapítására adják s egyszersmind kijelenték ama meggyőződésüket, hogy az összes indiai papság követni fogja e példát.



Andris gazda töprengései a nagy politikáról.



Ferke cigány igen összebarátkozott a falu legényeinek egyik részével, s minthogy a falu koresmájában vasárnaponként nagy verekedés szokott történni, Ferke cigány uton-utfélen kérkedett vele, hogy a gyöngébb párttal szövetségbe, azt győzelemre segitendő.

Voltaképen pedig arra számított ezzel, hogy a másik fél majd nagyon meg fog ijedni, s Cirók gazdától megkapja a malacot, hogy semleges maradjon.

De biz azok csak mosolyogtak Ferke hetvenkedése fölött. Cirók gazda pedig éppen semmit sem akart tudni a malacról.

Vasárnap délután aztán amint a verekedés javában foly, Ferke kioson a koresma ajtajából.

— Most még nem avatkozom bele, gondolja magában s majd máskor.

Ilyenforma állapot van az országgyűlésen a szélsőbal és a habarék párt között is.

A szélső bal nagy garral elhatározza, hogy a kormány vád alá helyezését fogja indítványozni, mire nézve kilátásba helyezték a habarékpart támogatását.

A habarékpart Ferke cigánya is azt gondolta, hogy a kormány majd nagyon megijed, s neki adja az egyik bársonyszéket, amelyre oly régóta vágyakozik.

De a kormány csak nem ijedt meg, hanem mosolygott a henegezés fölött.

Amint tehát a mult héten Simonyi Ernő benyújtotta a vádlevelet, nemcsak a habarék, de a szélsőbal vitézei is visszavonultak attól.

Tehát Simonyi egyedül maradt meg bús magyarnak.

Ettől pedig nyugodtan alhatik Tisza Kálmán.

Suba halála.

Ékes ritmusokban írt humorisztikus satyrikusz

hősköltemény.

SOK ÉKES FAMETSZÉSSSEL ELLÁTVA.

Az elbusult kedélyek mulattatására

írta:

Omár Szerény.

(Folytatás.)

Harmadik fejezet.

A komaasszonyok sokatmondó jóslatai, okos következtetései és a kis Kelemen szülőinek boldog előérzetei.

1. A szent keresztségnél semmi baj se történt.
Senki meg nem sérté az egyházi törvényt.
Csupán az új polgár, Suba Kelemenke
Magát rettentően elnyekkentette.
2. Midőn a keresztviz öntették fejére
Nem csoda, mert ő azt világért se kérte.
Lett is dolga aztán ő véle a papnak
De mégis nem soká vége lett a bajnak.
3. Eztán hazavitték a kicsi gyermeket
S fontos képpel mondták el a történeteket,
A kis Kelemenke vizet nem kedveli,
Ennélfogva dolgát még sokra viheti.
4. Hát még a körülmény hogy apjára ütött
A mende-mondákra hány adatot gyűjtött.
„Már olyan lesz mint atyja,
Ha isten megtartja “
5. Így szólott az egyik, a másik folytatá:
„Jártamban keltemben, világban föl s alá,
(Pedig csak úgy melleleg hogy szóljak :)
Barátja nem vagyok a sok üres szónak.
6. „Ilyesmire még soha se találtam,
Dacára hogy nagy földet bejártam,
Hogy fiú apjára ilyen hasonlítson
Azér komán asszony cseppet se aggódjon,
7. Mert meg vagyon írva már a szent írásban
Azután meg példa is arra de még hány van
Hogy a fiú, a ki atyjára hasonlít
Örököli annak jó s rossz tulajdonit!“
8. Harmadik meg szóla:
„Megesküszöm róla,

Hogy e fiúskából még nagyon nagy ur lesz,
Nagy tudós, vagy pedig vitéz, ki hirneves.“

9. A negyedik meg még továbbra is ment
Az orra hegyénél kezdette oda fent.
„Ez a sas-orr, — mondá, — nem oly közönséges
A dicsőség, melyre számolhat rémséges!“
10. S a többi, s a többi, tovább is folyt ez még,
Hogy n iket beszéltek, tudná azt a jó ég.
Egyik sokkal jobbat jósolt mint a másik,
S a szülők kedvéből már mi sem hiányzik.
11. Apja is anyja is telve boldogsággal
Arcukon az öröm ég fényes sugárral.
De hagyjuk most őket hadd örvendezzenek
És vegyük kezdetét jövő fejezetnek.

Negyedik fejezet.

*A kis Kelemen neveltetése. Gyermekes csinjei,
első iskolai pályája sat.*

1. Suba uram háza most öröm-tanya lett,
Nagy gonddal nevelék a kiesiny gyermeket
Kinek a míg hatodik évét el nem érte
Semmiiben sem volt nevezetes élte.
2. És azért elhagyom, minek említeném
Az idő let véle hiába tölténém.
Ott fogom hát fel a dolog fonalát,
A hol a kis fiú fogta a kanalát.
3. Nem fönt, de ha evett a közepén fogta,
Mivel másképp bizony olejthette volna.
A gyermek tehát már hat esztendő vala,
Tanítót fogadott mellé édes atyja.
4. Hogy megtanítsa őt a nagy a b cére,
Minden tudománynak alapkezdetére.
Tisztes jámbor ember tanítá őt erre
De az Kelemennek lett igen nagy terhe.
5. És a lecke órát ha elmulaszthatta
Szerencsés gyermek volt az égnek alatta,
A mezőn, a kertben kergeté a lepkét
Az ily mulatságban találta nagy kedvét.
6. Megtörtént aztán az is néha közbe,
Hogy a mezőn futva esett a gödörbe
És ilyenkor siró arccal sáros képpel
Tért haza anyjához a fogott lepkével.
7. De minden mulandó, mi az ég alatt van,
Állhatatosság nincs az emberi hadban.
Még a boldogság is unott lesz ha tartós
Az erény utja is hajh! sokszor sikamlós.
8. Hogyha örömöd van, azt bánat követi,
Ki lent van, a sors az magasra ülteti.
De egy állapotban semmi meg nem marad,
A legnagyobb hegy is, helyéből elhalad,
9. Még a nagy tenger is változik mindennap,
Kétszer apad, s kétszer ismét dagad.
S a tengerész hogyha örül a szélesendnek,
Fülében már a vész postái csengnek.
10. És utóléri a borzasztó zivatar,
Mely mindent a hullám-lepedőbe takar.
S ha történetesen vízbe nem temeti,
Bizonynyal valamely kemény szirthez veti.
11. Hát a szegény földész ha gabonát arat,
S epekedve várja forró napsugarat,
Mely a gabna szemét megérlelni fogja
Mert arra van most ő néki a gondja.
12. Pedig a napsugár felhők közé bújik.
S a felhő uszálya a földig lenyúlik.
És aram teremőm! meglesz a nagy zápor
Ilyenkor aztán mit tehet a jámbor.
13. Elbusultan haza megy, leteszi a kaszát,
És kezébe veszi a természetes kupát.
Búját eloszlatni társaival leül,
A koresma padjára, s fájdalom jeleül.
14. A fejét lehajtja, két nagy tenyerébe,
S jószívű korcsmáros nem gyózi elébe
Hordani a legpogányabbik bort
Mely még nem ért soha keresztelési tort.
15. Ő legalább mondja és el is kell hinni,
Mert belőle ekép nem kell nekünk inni.
Különben a vidám mulatságnak épen!
Hű képét láthatni itt eme szép képen.
16. Mindezen új dolgot elmondanom kellett,
De nem azért hogy csak foglaljam a helyet,
Hanem az volt a nem megvetendő szándék
Mely a világerő sem olyan mint ajándék —
17. Marha melynek szarvát nem kell nézni, — mondja
A példabeszéd, s ha mondja jól mondja.
De hogy megmutassam jó szerével, mi kép,
Suba Kelemenke most már hogyha kilép
18. Vagyis jobban mondva, szöki a szabadba,
Nem lassan megy, hanem futva és szaladva,
Azután meg abban nem leli a kedvét,
Hogy folyvást kergesse a jámbor kis lepkét.
19. De azért az á, bé most sinesen inyére
Inkább veti csinyjét ismét a csinyjére
Legujabban azt fedezte ő fel
Hogy jó a lágý kenyér, a sűrű tejföllel
20. Ámde jó szíve van, keresett is társat,
A melylyel keresztyén szeretettel bánhat,
S megosztja falatját, od'adva,
Mindennek a felét annak az udvarba.
21. Társa pedig senki más nem vala
Mint édes anyjának mopszli kutyácskája,
Melynek fölöttébb jól is esett gyakran,
Ha része lehetett a tejben és vajban.

22. Kelemenke pedig vig kedvvel étette
E szép mulatságot mert nagyon kedvelte.
A tanító pedig midőn eljött másnap,
Volt iszonyú dolga a fejkarásnak.

23. És a kis Kelemen szeliden oktatta,
A mint ezt e képből mindenki láthatja.
Ő pediglen aztán, hogy fádalmából
Kiépüljön, jókat itt Subának borábul.

24. E nagy változást hogy én igazolhassam,
Két kézzel erősen a fülén ragadtam,
A föntebbi szép és új hasonlatokat
Remélvén: jó szívvvel fogadják azokat

A „Család Lap“-ja 14-ik számában közölt ta-
lányok megfejtése a következő:

A képtalányé: „Örökké se nem szeret se
nem gyűlöli a szív?”

A jutalmat Miskolczi Etelka úrhölgy nyerte.

A betűtalányé: „Kétségsbeesés.”

A szófalányé: „Vér.”

A jutalmat Csombor István úr nyerte.

A szótagtalányé: „Petőfi Sándor.”

A jutalmat Igaz Berta kisasszony nyerte.

Helyes megfejtéseket ezeken kívül következő t. ol-
vasóink küldtek be:

Angyal Irén, Altnáder Jusztina, Antalik Lina, Arabella,
Ádámik Klára özv.

Budayné-Rump'ér Nina, Bohner L.-né, Baghy Ilonka, Bartusz
Anna, Bagyik Erzsébet, Békessy Róza, Bajzát-Kovács Mariska,
Buza Sándorné, Balassa Gizella, Batty Irma, Balassa Margit,
Boldogh Kálmán, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka,
Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné,
Benkó Ilona.

Czabek Vilma és Ludmilla, Csécs Izabella, Csepely Évike,
Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska,
Czipura J.-né, Csernó Melinda.

Dercs Mariska, Dóczy Endréné, Dudik Margit s Ilona,
Dobál Pepi, Derényi Ferencné, Dechsler Hermin, Dzsida Mihályné,
Domanek Istvánné.

Erdélyi Gy.-né, Emődy Bianka, Ecey L.-né, Ereky W. Ma-
riska, Egi Fermin.

Fet-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Flaskay Dezsóné, Föld-
vály Klára, Fehér Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia.

Györgyi Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gál-Murányváry Irma,
Gózonne-Simon Janka, Győry Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna,
Göndöczné-Horváth Julia.

Huszár-Bátky Róza, Harsányi Lina, Hatvani Lotti, Horváth
Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Hidegi Antónia, Hadzsy Irma, Hängel
Erzsi, HaytGiza, Hubay Endréné, özv. Hittrich Ida, Hargitay Anna

Igaz Berta, Igics Mariska.

Jungwirth Julesa, Joachim Irén, Juhász Emma, Janics Aranka.

Kőváry Miklósné, Kaufmann Róza, Kutassy Mariska, Kiss
Gézáné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konez Gab-
riella, Kohár Lenke, Kubinszky Junosné, Kontz Viktória, Kovács
Izabella, Kesső Károlyné, Kovács Juci, Kosinszky Mariska, Korsí-
nek Sárika, Kerekes Anna, Z. Kiss Lászlóné, R. Trux Mariska,
Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kövér Ilma, Kovács Aranka,
Kappéczy Vilma.

Lészai Kati, Laczkó Izabella, Lauka Mariska, Ligethy Julia,
Liebermann Róza, Lang Mari, Lóbor-Szikra Ilona, László Ferencné.

Molnár Eszti, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnárné,
Németh Jolán, Mikos Gizella, Mayhen Irma, Móder Adalberta,
Matusch Klementine, Mayerfi Juliska, Molitorisz Berta, Meller Ka-
tinka, Mezey Teréz, Mihály Róza, Molesányi Pozsgai Ilona.

Novák Matild, Nagy Győzőné, Nagy Eszti, Nágel-Ster-
beczky Teréz, Nagy Vincéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta,
Németh Bianka.

Okniczky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina, Öböli Etelka,
Okolicsányi M.

Fapp Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Pércy Mariska,
Potoczky Antónia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Puskás-Biró Ot-
tilia, Péczér Ignácné, Pápay Leánderné, Perczel Skodacsek, Pon-
grác Ilona, Propper Berta.

Rumplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fáni, Ri-
manóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Wéiss
Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszlyák Paula,
Radocsay Etelka, Reitter Luiza, Radocsay Nina, Ratkovszky Mari,
Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska.

Szilády Gézáné, Sipos-Kolacsek Terézia, Suba Györgyné, Ste-
tina Berta, Schlick Jolán, Szászy Mariska, Szovát Ilon, Schusztér
Emma, Spatenka Leopoldine, Soósné-Veréby Emma, Szuhár Ter-
csi, Somogyi Jolán, Szövényi Etelka, Szilágyi Erzsi, Scheltsch Mi-
hályné, Sziágyi Adél, Szirmai Szidónia, Sággy Mathild, Szorád
Bélané, Szeczáry Vilma, Scheftsik Mihályné, Szabó Józsika, Szabó
Ferencné, Simon Etelka, Sudár Mathild, Stark Jenőné, Stenczel
Vilma, Schön Rozália, Szabó Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné.

Tóth Pálné, Tóth Terka, Tarafás Aranka, Tátray Józsefné,
Tómek Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth
Lajosné, Tamás Kornélia, Tóth Péterné.

Úrge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka.

Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekné, Vu-
kics Arakka, Veres Ilka.

Zsedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zvarinyi Jánosné, Zom-
bor Juliska (B), Zatlukal-Evva Etel, Zongor Mariska.

Angyal István, Almásy György, Antok Dániel, Ágoston Béla,
Agyagássy Sándor, Ádám Albert.

Buday László ifj., Balajthy István, Bárkányi Mih., Belák
József, Bognár György, Bódi István, Bene Ferenc, Barnafy Gábor,
Bulkay Mih., Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József,
Bódi István, Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurel, Bolemann
István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferenc,
Boldog K., Bódi István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula.

Csete György, Csongvay Lőrinc, Csepely Zsigmond, Csonth
Béla, Csorba Ferenc, Csernyánszky József, Csató István, Cseh La-
jos, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Cziike Ferenc,
Csergő Sándor, Czánik Gyula.

Dérczy Péter, Dux Ármin, Dudits Gyula, Detáry Ferenc,
Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád,
Dolezal József, Dávid József, Dósa János.

Ecsedy Károly, Ekes Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.

Füle János, dr. Frank Miksa, Frey Ottó, Fehér József,
Fischer Károly, Falcsik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor
Sándor, Ferenczy Kálmán, Finkmann Vilmos, fogyasztási adóhiva-
tal Komáromban.

Gedeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Graizely, Gorovy Miksa,
Grünfeld Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergelyi László, Gulyás
Kálmán, Györfly Gábor, Grosz Soma, Gózán Sándor, Gulassa Já-
ros, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilvesz-
ter, Grünfeld M.

Hofer Ferenc, Haller Károly, Huszár István, Hirt Pál, Ha-
mar András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Heller Ignác, Harsági
Ferenc, Hankó Antal, Hokovicz, Horvátovics János, Heid Alajos.

Illés Gyula, Incezőly József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly,
Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós.

Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kubinyi Pál, Kamenitzky
János, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy
Mihály, Klein Miksa, Kripta Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Ku-
bányi József, Kökényesy Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis
József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy
Lukács, Kevitzky Adolf, Kruts Lajos, Kovács Albin, Körtvélyesy
Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Kreuchel Gyula, Kozma Kál-
mán, Kunosy Ármin, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Fe-
renc, Kövér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor,
Kovács Károly, Kopan János, Konecsk Dávid, Kaukol János, Kakas
Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L. Kamenár Ferenc.

Lung Mátyás, Lázár Lajos, Lutz Ferenc, László Ferenc.

Martiny Dezső, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus,
Mátkovics Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre,
Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mezey Ign.,
Machó József, Mihály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka
István, Melogh I., Mocskonyi Gyula.

Navratil Ede, Nyáry József, Nagy Alajos, Németh Zsigmond,
Neubach Adolf, Nemetsék Ágoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár,
Nyiri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

Ordódy Mihály, Orenesak János, Österreicher József, Oriás
József.

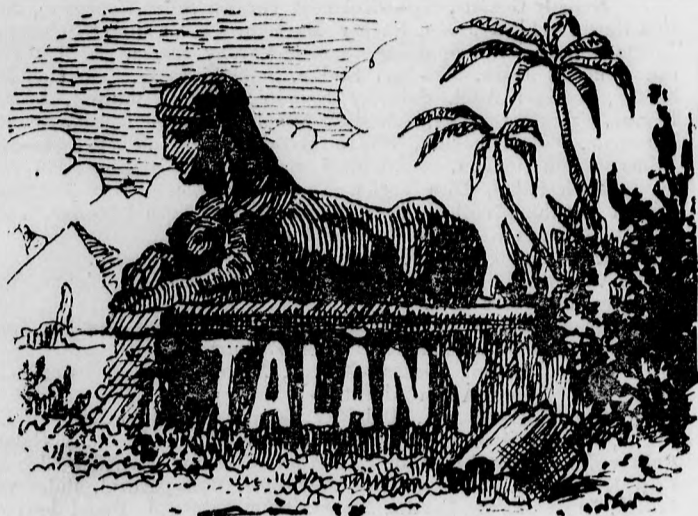
Puskás József, Polgár József, Perszina József, Pivovarszky
Ágost, Perndl Adorján, Petrovsky Dezső, Péchy Károly, Pulgyay
Vilmos, Pollák Szigfried, Perlaky József, Puskás Ferenc, Pokorny
Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly,
Pázmány Elek, Pachoffer Ákos, Palcsesz I. Pete F., Plathy Bert.,
Péczeley Árpád.

Ross Gyula, Rumpler Ferenc, Rech Gyula., Rehák Antal,
Rudnay József, Rosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosen-
zweig Samu, Rác István, Rill Imre, Réthy Endre, Rosenberg
Ármin.

Strauber Soma, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sebestyén
István, Szalay Károly, Szeiffert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó
Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szi-

lági Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Scultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipán Istv. Tomcsányi Márton, Tóth Ferenc, Tarisznyás János, Tóber János, Törös Ferenc, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre.

Ujsághy Bálint. Vondrássek Ferenc, Varga Gyula, Vasváry Sándor, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sánd., Világossi József, Vlenirák Matyás, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos. Xantus János. Zatkalik Károly, Zetykó Ede, Záborszky Gyula.



Betűtalány.

Arabellától.

GYÜLEV

A megfejtők közt érdekes arcképet sorsolunk ki.

Szórejtvény.

— Boldog K-tól. —

Lóugrás szerint megfejtendő.

A kiindulási pont *-gal van jelölve.

ger				sá-	át:	ha-	ad-				föl-
ven-	bol-	ád,	ma-	lált	lan-	kem,	Egy	a	dön	né-	le-
föld	ten-	ném	dog-	Min-	got	nám,	csó-	ked	tem,	na	rök-
a	Meg-	és	ra-	tá-	ne-	pil-	Min-	mat!	lő	é-	Te
a	a	so-	dent,	bol-	gyog,	Egy	ég-	ko-	dent,	Ö-	vol-
dért!	mi	szép,	mint	gyok,	az	ám,	ked	vár	go-	bol-	mi
ga,	mon-	mit	nék	Mind	dog,	ben	nem	dön,	dért!	nám.	sá-
mind,	Vol-	drá-	És	most	va-	ne	re	ad	dog-	föl-	tek
da-	szer-	az	dok;	*Vol-	tő-	gaz-	ven-	sod-	ki-	le-	lel,
gyok,	ném	nád:	ve-	dag,	El-	ért!	led	ány,	ke-	zé-	S szól-
csak	most	Meg-	nem	a-	nék	nék	rá-	no-	nék:	den	met
ven-	va-	dést	mint					min-	Bi-	kat,	néz-

A megfejtők közt szép tájképet sorsolunk ki.

Számrejtvény

Földváry Klárától.

- 16. 7. 16. 10. 19. 12. A főváros közelébe
Van egy város, — ez a neve.
- 8. 5. 18. 15. 6. 18. 2. Ez a legnagyobb méltóság,
Igen nagy fényt s hatalmat ad.
- 4. 10. 11. 12. Hogyha ez nincs, nincs látásunk,
Mindanyian vakok vagyunk.
- 9. 3. A nagy hideg ellenébe,
Növényzetnek jó óvszere.
- 16. 13. 1. 2. 14. 5. Láthatjuk az állatkertben,
Mogorván ül ketrecében.
- 17. 18. 1. Duna mellékfolyama,
Csak ötven mérföld a hossza.
- 1. 19. Mig él magyar, él a neve,
Áldott legyen az emléke!

A megfejtők között szép tájképet sorsolunk ki.

Szerkesztői üzenetek.



M. T. urhölgynek. Bihar. Azért nem közöltük, mert még nem került reá a sor. Érdekességéből különben nem veszt a vá-
rakozással. — **Sturerek Istvánné** urnőnek. Legcélszerűbb a megfejtések beküldésére a levélezési lap. — **K. R. V.** Namény. Nem tévedt el, de a hurcolkodás miatt még nem volt időnk a beküldött kéziratok átolvasására. — **Cs. L.** urnak. Az ősz már sokszor és szebben megénekelték. Az „első vers” története pedig fatális ugyan, de ez nem ad neki jogcímét a közölhetésre. — **Dzs. M.-né** urnő. Győr. Pár napi türelem, a folyó hó első felében szétküldjük. — **D. Adolf** urnak. Ráckeve. Legközelebb, ha átolvastuk. Nagyon sok a beküldött kézirat. — **K. J.-né** urnőnek. Kisbér. Szép gondolat, kijavítva közlendjük. — **E. Szabó Gyula** urnak. Előfizetni lehet, egész a naptár megjelenéséig. A beküldött művet a naptárba jelentetjük meg. — **P. M.** Zilah. Megkaptuk. Elolvasás után bővebben hozzászólunk. — **K. S.** Budapest. „Mint régenté”... Közölni fogjuk, a másik nagyon elharmadodott s hosszú lére eresztett elmélkedés, mit rövidebben sokkal szebben elmondhatna. — **K. K.-né** urhölgynek Batta. Mély sajnálatunkra mi sem rendelkeztünk már a 3. számmal. — **D. István** urnak. Csátán. Előfizetni lehet még a naptárra. A kérdézet ki és hollétéről sajnálatunkra nem adhatunk felvilágosítást, minthogy neve előfizetőink jegyzékében nem fordul elő.

A HIRNŐK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA“ rendes melléklete.

18. sz.

A szerkesztőségi szállás jelenleg IV. k. képiró-utca 5. számú házában létezik. Kérjük tehát t. előfizetőinket, hogy ezentul a szerkesztőséget vagy kiadóhivatalt illető minden küldeményt oda címezni sziveskedjenek.

Politikai hírek a hazából

Holnap este nyolc órakor a budavári királyi lakban udvari fogadtatás lesz, melyre az országgyűlés mindkét házában összes tagjai hivatalosak. Ez a fogadtatás a király saját kezdeményezése folytán történik, mely alkalommal az uralkodó a képviselőket egyenkint bemutatja magának. Az urak dísz-egyenruhában vagy díszöltönyben a nagy rendjelek szalagjai nélkül jelennek meg.

A fogadtatáson a királyasszony is jelen lesz, hölgyek nem hivatalosak.

A berlini szerződés másolatát, néhány nap múlva a kormány mindkét törvényhozás elébe fogja terjeszteni:

TÁRCA.

Szeget szeggel.

Élményeimből.

Marcal Eleméértől.

Nem rég történt, alig egy hete; — talán most is szidja teremtésemet az a szegény, 77-ik számú tót komfortáblis. — Uraim! ajánlom e sorokat becses figyelmükbe, de még inkább, — hogy azokat mihamarább vigyék át a praxisba.

A m-i fiatalság által rendezett hangversenyben — sebesültjeink javára — nekem is jutván némi szerepke, már a megelőző nap hajnalán talpon voltam, nehogy valamiképp lemaradjak a vonatról.

Melyik utas az, kinek első teendője is nem az volna, hogy — nota bene: reggel — utána nézzen az időnek? Már pedig én a tisztességes, jámbor utas-ember évezredes szokásaitól ments' isten, hogy eltérjek.

Kinéztem tehát ablakomon.

Csillagnak híre-hamva sem volt s az éj oly fekete, — hogy szemben vele még a legfinomabb Alizarintinta is kudarcot vallott volna.

Aztán minő praesto szakadt az eső? — Ponson du Terrail és Mon-

a Budapesten és Bécsben egyidejűleg betérjesztendő okmány kinyomatása már elrendeltetett.

Politikai hírek a külföldről.

Az afghán-emir, sir Ali azáltal, hogy nem fogadta el pár hóval ezelőtt az angol küldöttséget, ennek kormányát oly sértéssel illette, mit csak teljes bocsánat kéréssel tehetni jóvá, mire azonban az emir nem lévén hajlandó, most már könnyen kenyértörésre kerülhet a dolog.

Röviden összefoglalva adjuk a következőkben az afghán-kérdés jelenlegi állásának ismertetését:

Az utósó sürgönyök, miket az angol kormány Indiából kapott, arra mutatnak, hogy a fegyveres akció csakugyan elkerülhetetlen.

Hogy ezt a háborút az oroszok készítették elő, az többé kérdésbe nem jöhet. Az orosz lapok elsőtől utósóig, azt mondják, hogy Oroszország befolyása Közép-Ázsiában csak-

is attól függ, hogy Afghanistanat birja. Így tehát a terv tulajdonképpen nem egyedül az hogy Anglia indiai határai fenyegetve legyenek, hanem hogy Oroszország magának utat törjön oda.

Az orosz cselszövény és az orosz erőszakoskodás már minden határt átlépett. És Európa egykedvűen hallgatja, ha a muszka prokonzul, mint Dondukoff-Korsakov azt mondja: „Létezik e valaki a világon, ki a berlini szerződést valami komoly ténynek tekintené?“ És a muszka kormány nem is desavouálja. Így tehát majdnem bizonyos, hogy Dondukoff-Korsakov ily nyilatkozatra autorizálva volt.

Hogy Anglia nem engedheti meg azt, hogy Sir Ali ily fitymálva bánják az angol küldöttekkel és oly választ adjon az angol felszólításra, mint adott, azzal saját becsületének tartozik. Sir Ali egyenesen kimondta, hogy neki nem kell Anglia barátsága és szövetsége. Azon válasz, melyet Sir Ali Lytton lordnak küldött, dölyfös, nyers, goromba,

Kétségbe akartam esni. — — Végre, valahára! A közelben ruha suhogása, léptek csoszogása üti meg fületem.

— Mi a menyköt! — gondolám — ez hát udvarias legény; — hátán akar tán kocsijáig vinni!

A léptek mindinkább közeledtek s az átázott ruha szokásos surlódása mindjobban hallható vala. Kimeresztem szememet, hogy lássak valamit. — — — Ugyanazon pillanatban rontott neki szemüvegem jobbik ablakának egy ostoba, esőcsepp, valóságos tenger! — Püff neki! citálom Bercit, a Mokányt, a magyar Horáciust.

A léptek zaja elhangzott előttem — illetőleg megállt valaki nem messze tőlem.

Az esőcseppektől elhomályosult szemüvegen át nem láttam ugyan senkit, de gondoiván, hogy tán csak nem az ördöggel lesz dolgom, megszólítottam.

— Nem hallotta-e, hogy már ötöt vagy hatot füttyentettem? Miért várat anyit magára? — Itt a kufferem, fogja! Hol a koci?

A másik pillanatban arcomon hatalmas csók cuppanását, nyakam körül pedig izmos karok ölelését éreztem.

— Itt vagyok, édes! Ejnye, be

tépin ugyancsak le tudják irni, — mert emlékszem rá, hogy a tőlük kompillált gyakorlatomra eminenciát adott professzorom; — — de higgyék meg önök, ilyen időt, ilyen kutyia időt gyöngö, prózai fantázia lehetetlen, — hogy bevegjen!

No, ha M-ban így hull a koszorú, a belépti jegy és — az izzadság — lelkekre mondom — a sikerrel meg lehetünk elégedve.

— Fi donc! — gondolám, — nekem mennem kell, ha szekerem esik is; az állomásig pedig kivisz egy komfortáblis vagy legrosszabb esetben egy fiakkeros.

A házi cerberus dörmögve nyitotta föl a kaput, kívánván szerencsés utat — a pokol mélységes fenekére, hogy a csöngetyű visító hangjával kifejttem Morfeusz édes karmai közül.

A kapu nyikorogva záratott be utánam, — én pedig végignéztem a nesztelen utcán, melyben csak a gázlámpák homályos, lebegő fénye árult el némi életet.

Füttyentek. — — — Semmi nesz, semmi zaj.

Ismét füttyentek. — — — Detto.

Még egyet — — kettőt — —

— hármát füttyentek. — — —

Az eső cseppek monoton csobogása — egyéb semmi.

kibívó és határozottan ellenséges hangon van fogalmazva.

Anglia ugyan már volt hasonló esetben és mindig véresen boszulta meg magát azokon, kik őt sérteni merészelték. Tippto Szahib, Doveton angol követnek azt írta: „Én most vadászatra készülök és ön, utánam jöhet, ha tetszik, veres egyenruhás ebeivel.“ A dindéguli rájah pedig így írt: „Ha az angol kormányzó még egyszer oly fehér arcu embert küld hozzám, mint ő maga, akkor ágyu szájával adok neki választ.“ Mindketten életükkel és országuk elvesztésével lakoltak.

Sir Ali egyébiránt levelében nemcsak nyers és dölyfös, hanem álnok is. A legtöbb neki tett kérdésekre a választ kikerülte. Most már nem lehet tehát arról szó, el lehet-e ez a háborút kerülni, hanem csak arról, lehet-e Angliának megkezdnie a háborút még a tél beállta előtt. Sokan azt hiszik, hogy Anglia erre nincs egészen elkészülve. De ez a feltevés téves. November közepéig az angol hadsereg melynek Afghanistanba be kell vonulni, hat óra mindennel 'el lesz látva Lókészletei már eddig is bőven vannak, nemkülönbben mindennemű ágyui, kivált könnyen hordható hegyi ütégei. Biddulph tábornok Quettah körül összpontosította az összes haderőt és az angolok Kandabárt azonnal elfoglalhatják anélkül, hogy ez

nagy megerőtetésükbe kerüljön. — A törzsek, melyek Kandahár körül laknak, Anglia iránt barátságosak, a muszkákat gyűlölik, sőt még Sir Alinak sem baráti. Nemkülönbben Herat bevétele sem nehéz az angoloknak. Azonban eme város felé azért nem közelednek, mivel meglehet, hogy ha csakugyan létezik Muszkaország és Sir Ali közt szövetség, az oroszok Merv felőljöhetnek Heratnak segítségül. Ebben az esetben Angliának arra is el kell készülnie, hogy a persákat is mint ellenségeket lássa magával szemközt.

Azonban sir Ali ép úgy mint Angliát, gyűlöli Perzsiát. Az oroszok mindent megkísérlettek, hogy Sir Alit kibékítsék Perzsiával, anélkül, hogy ez nekik sikerült volna. — Sir ali attól tart, hogy ha a persákat be engedi jöni, ezeket többé ki nem kergetheti és ezek Heratot maguk részére elfoglalhatják.

Jelenleg Quettah körül, az angol hadsereg 25.000 embert számlál. Ehez jó még az az önkényes kis hadsereg, melyet az indiai rájahk gyűjtöttek, 5800 ember, mely már uton van.

Az angolok egyiránt a bensülött csapatokat nem szívesen alkalmazzák az afghánok ellen, abból az egyszerű okból, mivel azt mondják, hogy nem akarják katonai prestigéjüket kockáztatni, hanem britt és

nem hindu katonákkal legyőzni Sir Alit. Ha Anglia a hindukat akarná oda küldeni, a hadjárat igen hamar végződne, a legtöbb Pundzsab rájahk, a bhawalporei, puttalai, ikendi, kapurtullahji fejedelmek csak az engedelmet várják, hogy betörjenek — Azon körülmény, hogy a hinduk nagyon csodálkoznak azon, hogy 40.000 ember együtt van és nem támad, döntő lesz arra nézve, hogy a háboru még tél előtt kezdődjék meg.

Vegyes hírek a fővárosból.

Gróf Szapáry László tábornok. A N. H. a következőket beszéli: A városháztéren a Haris-bazár előtt tegnap délben néhány ur beszélgetett, mindön egyikük a kigyó-utca felől közeledni látta gr Szapáry László altábornagyot, kinek Boszniában szerzett érdemeit a sors a mult napokban egy keservesen jutalmazta meg egyetlen fiának halála által. — „Ő viselte magát legjobban Boszniában. Kiáltunk egy éljent;“ mondá a beszélgetők egyike társainak. Hármas horsány „éljen“ fogadta gr. Szapáryt, midőn a kis csoport mellett elhaladt. Az altábornagy meglepetve állt meg és nézet körül, de mire ő tisztába jött az iránt, hogy az üdvözet neki szól, már sűrű tömeg vette körül, viszo-

korán fölkelte ma? No, hát kisértjen, ha fázik.

Milliom kartács és bomba! Itt tévedésnek kell lenni a dologban!! Hisz' ez nem komfortáblis?! — azaz hogy komfort, — de nem táblis!

Uteu, vesd el magad! felkapom azt a menykő nehéz koffert s lélegzet nélkül inaltam el a rücskös Aurora mellől.

A szemtelen, miatt a király utcába futottam s még mindig kiabálta utánam: Jó éjt, kedves szép álmokat!

No, én hát megkezdtem már a koncertet!

Igy kergettük egymást ketten, én és a szakadó eső; később aztán harmadiknak csipős kis északi fuvalom szegődött hozzánk.

Három,- négy bérkocsi vágatott el mellettem. Milyen jó dolga van most annak, ki benn ül! sóhajték föl magamban,

Végre bőrig ázva, eltikkadva a Károly-laktanya váci ut-felöli részéhez értem. Itt megpillantottam egy magánosan álló bérkocsit. A lámpa gyenge világánál kivettem, hogy a 77-es számú volt.

— Hej, ember! szólítom meg már tiz lépésről, —

Semmi felelet

— Hej, komfortáblis, vagy ördög! Vigyen ki engem a vaspályához, Budára. — No, nem hallja?

Nem hallotta, mert nem felelt rá

A kocsihoz érve tapogatódzni kezdtem, nem fődöznek e föl valami emberdarabot.

Törekvésemet siker koronázta de még milyen! — Ujjaim egy pár rettentő sáros csizmára tapadtak.

El kezdtem rázni két kézzel.

Nagynehezen fölragattam. Mondhatom szizifusi munkát végeztem.

— Hofá vityek! — hallám egy átkozottúl rezes torokból előtörni azt a páratlan turóemegyei dialectust.

— Budára, a déli vasúthoz, — mondám türelmetlenül —, de csak hamar. S egyuttal mondja meg mit kér?

— Korán fán még, csak et ora. ...

— Ne beszéljen itt összevissza, — kiálték rá indulatosan, hanem hamar az árt, — aztán menjünk.

Feltápaszkodott az ülésről nagy nehezen, huzódzott, ásított vagy hármat. Engem már a guta kerengtetett.

— Rosz idő fán, kerem, áztán á lovák elfárádták és hát órá elet dúplá á táxá. Három forintért elviszem, olcsábbán nem!

Három forint! Rettentő! Száz

lépésnyi utért három forint! Gondolkodtam, menjek-e, maradjak e, megadjam-e a borzasztó összeget vagy odább keressem a jó szerencsét?

Futógondolatkép a komáromi kalendarium összes szentjeit segítségül hívtam —, en gros et en detail.

Az eső zuhogott s nyakamba csurgott esernyöm lyukain át, — a koffer alatt karom egészen elszibadt.

Vegye föl cofferomat s menjünk rögtön; megadom a három forintot!

Öt perc mulva végigrobogtunk a rakparton.

Benn a kocsiban, biztosan szél és eső ellen, törtem fejemet, mikép adhatnám vissza lojális tótomnak a kölcsönt.

A lánchidon pompás gondolat vilant meg agyamban. — Várj, gazember! Megemlegetsz még engem.

... A kocsi megállt az indóház bejárata előtt. Kiszálltam.

Az eső dült, a szél sipolt jobban mint eddig.

Még mindig áthatlan sötét és halotti esend környezé a roppant épületet.

— Itt van egy tizes, — szóltam a bérkocsishoz, amint kofferomot becipelte s letette egy szögletbe, — fogja ki a magáét.

— Nem tudok visszaadni, kerem

A tölgyfa-csoportot csakhamar elérték, az-
 tán következett a sövény, alacsony sűrű sövény,
 melyen itt-ott nyílas volt.
 Ezek egyiken keresztül bujva, az utlak
 kerfje szélehez értek.
 Messze elterjedt a hó széles föltete, me-
 lyet itt-ott alacsony sövények, vagy erdős magas-
 latok szakítottak meg; míg szertül Harcourt House
 megbaráncult falai meredeztek föl a szürke ég-
 bolt felé.
 — Csinos feladatam lesz, — szolt a yankec.
 — Valószínűleg idekűn kell maradnom a hóban,
 míg te odabenn egész kedélyesen végzendő dol-
 godat. Nem hiszem, hogy nekem odabenn dol-
 gom lenne.
 — Nem is szükséges, — viszonzá Robert.
 — Egy helyet fogok neked mutatni, hol azalatt
 melegekedhetsz. Jól velem,
 Nemsokára a házhoz értek.
 Annak arnyában megállítottak szertülni.
 Minden eszöndes volt.
 Semmi emberi hang, semmi kecsizőrej sem-
 mi madarcsiripelés, semmi ebugatás nem zavarta
 a hóval tödött mező ünnepléses nyugalmát.
 — Jól, — susoga Blithedale Robert. —
 Minden kedvező. Kezdjünk a munkához.

— 87 —

— 94 —

párnáját meg ne ragadná, föl ne kiáltana, vagy
 engem karjaiba ne szoritna és sajtáságos szavakat
 ne dörmögne, első nejről, fiáról s valami régi
 vendéglőről, melynek lakói mindig alszanak s pad-
 lója vérrel van borítva. Oh, kegyelmes isten!
 Iszonyu feladat ez, ezt az örült beszédet hall-
 gatni, ha azonban megölném őt, nekem magam-
 nak lennének ily jeleneteim.

A szándékozott büntény gondolata már előre
 elébe festette az iszonyu látományokat, melyek,
 miut jól tudta, a gonosz tettek jutalmát képezik.

— Nos, akkor hagyd élni, — szolt Blithe-
 dale Robert ismét. — Anyit azonban mondhatok
 neked, hogy ha meghal, természetes halállal bár
 vagy más módon, visszajövök hozzád. Ideje lesz,
 hogy nyugalomba helyezzem magamat, s ez a szép
 ház épen tetszenék nekem. Ha akarnám, rögtön
 kiűzhetnék a birtokból, s bevezethetném a jog-
 szerű örököst, sir Tracy fiát, egy tizenyolc éves
 szép fiatal embert. Ez azonban nem illik ter-
 vembe. Inkább magamhoz ragadom a birtokot, te-
 hát ne félj. Addig is azonban adj valami pénzt.
 Ha adsz, megkimélsz engem attól a fúradtságtól,
 hogy magam vegyek.

Bellát ezek a szavak a legnagyobb dühre
 ingorelték.

Az a gondolat, hogy talán kénytelen lenne
 ezt az embert nyilvánosan férjeül elismerni, mi-
 hez természetesen újabb egybekelés lenne szük-
 séges, anyira nem tetszett neki, hogy egész
 benseje föllázadt ellene, kivált ha az idegenre
 gondolt, kivel Scarboroughban ismerkedett meg.

El szerint tovább mentek.

Érték veled.
 igazán ismered az utat, akkor mindenhon egyet-
 — Ugy hat előre, — dörmögé Jerry. — Ha
 ezen áttörve, előtünk álland Harcourt Hall.
 tunk, ott balra fordulva, másik sövényre találnak;
 gyom ezt a sövenyt, azután tölgyfa csoportba ju-
 dale. — Mintegy negyed mértöldnyire jobbra ha-
 — Oh, az igen könnyű, — viszonzá Blithe-
 találd meg az utat ebben a hó és jégvadonban.
 berrel tévelyegni. Mond meg legelőbb, hogyan
 amerikai, — azonban semmi kedvem boldog em-
 — Nem vagyok gyáva, — felelt az észak-
 is, — szolt Robert. — Gyávákra nincs szükségem.
 — Mattam visszatérhetsz, akár a pokolba
 menni.
 azonban már nem tarthat, mert alig bírok tovább
 sivatag Szibériában — szolt Jerry. — Sokáig
 — Azt hiszem, körülbelül ilyen lehet a hó-
 egy-facsoportot.
 gázoló fehér utat, legelő részleteket, s itt-ott egy-
 nem látott maga előtt, mint a kerítések közt csi-
 érte magát, mint az eltévedt, mert semmi más
 a yankec azonban, sohasem leven a vidéken, így
 Blithedale Robert pontosan ismerte az utat,
 sötétséget.
 badba, hol csak a hó világította meg némileg a
 gített világukat terjeszték, s kimentek a sza-
 hagyták a várost, hol a kámpák a hidegtől gyön-
 Kilenc óra felé megindultak a cinkosok, el-
 rita a földet, de nem havazott tovább.
 vállalatukra. Teljesen sötét volt, bár nagy hó bo-

— 86 —

— 79 —

válaszolt; magas, csontos termetű ember volt. Öl-
 tözéke jobb volt, de úgy nézett ki, mintha több
 helyről lopogatták volna össze, anyira különbö-
 zők voltak az egyes alkatrészek a minőség és
 szabás tekintetében. Hajának állapota arra muta-
 tott, hogy legalább az utóbbi időben nem volt
 elfogva. Nyaka körül vastag gyapju kendőt viselt,
 mely csomóra volt kötve s végei a balvállon csügg-
 tek alá. Apró tompa szemei a tüzre volt irá-
 nyozva, szája folytonosan mozgott, de nem azért
 mivel beszélt, hanem mert bagót rágott, melynek
 levét olykor olykor a szénparázsba főskenedzte,
 annak sivitása s elpárolgásában mintegy gyönyör-
 ködve.

— Pénzt kell teremtenünk! — szolt az, ki
 előbb beszélt; — így nem tarthat tovább, s ha
 barátunk nem tesz valamit, valami kétségbeesett
 tényt fogok végrehajtani, amely igaz, hogy nevem
 Blithedale Robert.

Igen, ez a rongyos, piszkos csavargó, tény-
 leg Blithedale Robert volt, ki tizenhárom év előtt
 mint ügyes és csinos lovag találkozott a parkban
 Moreton Bellával.

— No, mit hunyorogsz? — folytatá. — Nem
 felelhetsz?

— Ah, én megelégettem, viszonzá a másik.
 — Mit elégetél meg?

— Terveid és könnyelműségedet. Midőn az
 a fiu kezében volt, a legszebb alkalom állt előt-
 ted, hogy meglehetősen összeg pénzt keress, azon-
 ban elszalasztád magadtól.

Annak te épen anyira oka vagy mint én.

Azon az estén, midőn Blithedale Robert elé-
térre törtékedt, volt az utolsó táncmulatság a Har-
court Houseban, sir Tracy egységge közvellenül
hangyatiand kezdett ezután.
Most tehát a mulatságokról szó sem volt.
Meglátogatták ugyan az előkelő furdóhelye-
ket, de az élet itt csupán nyugodt sétákból vagy
kocsikázásból állt, estenkint néhány jó barát la-
togatását fogadták, s olykor elmentek egy-egy
hangversenybe.
Bella csakhamar megtunta ezt az életet.
Lányának, szép s egyetlen gyermekének
fáradsága örömet szerezhett volna neki, azon-
ban ez nem történt.
A gyermeket ki nem állhatta, mivel férjére
emlékezte őt Söt arra is gondolt, hogy Blithe-
dale Robertet, bármily közönséges ember legyen
is, talán boldogabb volna, mint a most beteges
és dörögő baronettel.
Alighoy Scarboroughból visszatértek, sir
Tracy igen beteg lett.
Azon az estén, melyet Robert vállalta ki-
vitelére szánt, sir Tracy visszavonult szobájába,
míg Bella még boudoirjában ült.
Sötét gondolatok működtek agyában.
Scarboroughban fiatal, szép és három mé-
vetségtől emberrel ismerkedett meg, ki irányában
ott tartózkodásuk első napjában félreismerhetet-
len figyelemességet arult el, valóban pedig kezét
megszorította, s reményét fejezte ki a mielőbbi vi-
szonlatásra.
Szenvedély lángolt egész lényében, ragyogó

— 89 —

vissza szobájába, a nélkül, hogy jobbra vagy balra
nézett volna, míg boudoirjába nem ért.

Épen be akarta maga után zárni az ajtót,
midőn a küszöbön férfi alakot pillantott meg.

— Robert! — kiáltá halkán, miközben visz-
szahanyatlott székére

— Igen, — szólt az nyersen, az ajtót be-
téve, mert új ruhájával régi szemtelensége is
vissza látszott térni; — igen, itt vagyok; mint
látszik épen jókor, hogy segélyedre legyek.

— Hogy segélyemre légy?

— Igen.

— Miben?

— Épen most hallottam szívélyes ohajod,
melyet sir Tracyra vonatkozólag nyilvánítottál.
Tudom, hogy gyáva vagy, hogy a jó embert ma-
gad megöld, tehát szükséged lesz támogatásomra.
Bella megvetőleg tekintett reá.

Pillanatig, mialatt Robertet szólanul látta
az ajtó sötét árnyában állani, úgy tünt föl előtte,
mintha félelme szilárd alakot öltött volna, mintha
a kísértetes lovag első férje testét életre hozná,
hogy saját bűnös gondolatait tartsa szeme elé.

Most azonban, midőn ismét megvilágított
meleg szobájában volt, visszanyerte önuralmát s
Robertre, mint említők, megvető tekintettel nézett.

— Nem mindig vettem igénybe segélyed,
— válaszolt, — nem kerestem azt, midőn téged
oda át a gesztenyefasorban lelőttelek, mint kutyát.

Blithedale szeme ragyogott a haragtól.

— Ne ingerelj! — szólt. — Nem sok kel-

— 92 —

esetre nem kérem támogatását bár okosan leszem
is vagy nem, jó éjt s több szerencsét jövőre.
Ezzel a kocsiba ugrott, mely elrobogott, mi-
előtt Blithedale még valamit szólhatott volna.
— Atkozott! De még több pénzt kell töl-
kapnom, ha nem is akarja, — kiáltá Blithedale,
kinek hirtelen valami gondolata támadt, — Jerry,
a Harcourt-Houseban vigyünk végbe betöréses
lopást. Képen semmitől sem félhetünk, mert ha
lady Harcourt megtudja, hogy én is ott voltam,
örizkedni fog attól, hogy a dolog a bírósághoz
főljelentessék.
Ezme szavak igen kellemes benyomást lát-
szottak gyakorolni az észak-amerikaiira. Fölgye-
nesedést s kiköpte szájából a bagót, úgy hogy az
egyik, épen elhaladó rendőr kalapjára esett.
— Most okosan beszélés, Robert, — szólt
aztán, amint a hóval fődött utcán tovább halad-
tak. — Mindenekelőtt térjünk be valahová, ígyünk
valamint a beszéljünk meg a dolgot jól magunk
között.
— A „galamb“-hoz ne térjünk be most ha-
marjában, — viszonzá Blithedale — Ha ott a
korsmáros ezt az aranyat meglátta azonnal ősz-
szes tartozásom megfizetését követelné. Menjünk
inkább mindjárt ide be s ígyünk pár pohár
whiskyt, aztán keressük fel az öreg Lazarust, köl-
csönözzünk tőle két három öltözetet Nekem át-
engedi fel koronáért. Aztán visszatérünk a „ga-
lamb“-hoz, s ott hitelbe élünk.
— Jó, de hogyan állunk a kirándulásunkkal

— 84 —

léptekkel, mi most szokásává vált. a korsmáros
asztala felé tartott.

— Egy pohár whiskyt kérek, — szólt morgó
hangon.

— Ide a pénzzel előbb, — viszonzá a kors-
máros, — a közelében levő vendégekre kacsintva
s széles tenyerét kinyújtva.

— Pénzem nincs.

— Akkor italom sincs az ön számára Most
már tudja ön, hogy áll a dolog.

— Tehát nem ad ön, amit kívánok?

— Nem.

— Jó.

E szóval Blithedale Robert megfordulván,
lassan az ajtó felé haladt.

Itt megegyeszer megállt.

— Tehát ön nem akar nekem többé hite-
lezni Godby Bob? — kérdé. — Ugy tehát legyen
legalább valami emléke.

Ezt mondva, egy közelében álló ónkannát
főlkapott s azt, mielőtt valaki megakadályozhatta
volna, a korsmárosra dobta. Még megvolt az az
öröme is, hogy látta, amint a korsmáros ingado-
zott, majd vérezve a földre rögött, de aztán nem
is várt többet, hanem elfutott az e városrészben
százával keresztveződő utcák tömkelegébe, s ily mó-
don feltartóztatás nélkül a Black-Court Alley át-
járóba ért, melyben a „galamb“ című korsma volt.

Itt ismét feltalálta az amerikaiit, s elbeszélte
neki épen átélte kalandját a lehető rövidséggel.

— Innen most távoznunk kell, — tette hozzá
aztán. — Itt többé nem vagyunk biztonságba.

18*

Blithedale nem felelt, mert az ifju ember a kocsizhoz közel volt.

— Mr. Chantry, — szolt Robert, — be-szélhetek önnel pár szót

A fatal utas meglepetve pattant vissza.

— Kicsoda ön, hogy engem oly hosszú idő múlva felismer? — kiálta.

Ezt mondva eles tekintettel vette szem-Blithedale arcát.

Robert dühösen mosolygott.

— Mint látom, nem ismer ön, — szolt, — Blithedale Robert vagyok. Kísé megvártam.

— Blithedale! — kiálta Harry meglepetve, hogy jelenleg nagy szülkségben vagyok, s szeret-nék ebből menekülni. Nem segíthetne ön ki némi pénzzel?

Az ifju tétovázott.

Ez a csavarzó leggonoszabb ellensége volt. Adjon neki pénzt?

Vagy elutasítsa?

Avagy nem jobb lenne-e öt eszközözü meg-nyerni?

Azonban nem soká tartott, míg eme kérdé-sekre megtalálta a feleletet.

— Itt vad egy sovareign, — szolt, a kaban-dornak egy darab aranyat nyújtva. — Menjen ön, nem ohajtom önt viszontlátani.

— Pedig igen nagy hasznára lehetnék ön-nek, — viszonzá Blithedale, a kapott pénzt zseb-redugva, anélkül, hogy megköszönte volna.

— Azt késtem, — szolt Harry. — Semmi

— 83 —

— 82 —

Menjünk át a Deadman utcába, hol legelőbb be-tértünk. Ott nem tartozunk semmivel.

— Igen, ez meglehetősen az egyedüli hely, hol még nem hiteleztünk, — viszonzá Gawton Jerry morgó hangján, miközben a havas-esőben tovasiettek.

A Deadman-utcát elérendő, hol Blithedale Robert a könnyelmű korcsmárost vélte föltalálni, egy fényesen megvilágított széles utcán kellett átmenniök, hol a „Suffolk Hotel“ bejárata előtt haladtak el.

Az előcsarnokban valami zaj vonta magára Blithedale figyelmét s a két kitaszított ember, mindegyik saját szerencséjének kovácsa, az oszlopok egyikéhez támaszkodva, betekintettek a barátságos helyiségbe, hol vidáman égtek a nagy gázlámpák, s a tüzes kályha egész az utcára ki-árasztá melegét.

A bejárat előtt koci állt, tetején málhacso-maggal s az előcsarnokban két pincér foglalkozott azzal, hogy egy ifju embert hosszú és bő felsőka-bátjába segítsen.

Az ifju ember magas volt, jól öltözött, szép növésű; haja barna és fürtös, szeme barna s arcának színe elárulá, hogy életének nagyrésztét meglegebb égalj alatt tölté.

— Vigyen el engem az ördög, ha ez nem Chantry Harry! — susogá Blithedale Robert, szorosán társához simulva. — Ettől tán könnyü szerrel kaphatunk pénzt.

— Rugást talán, de nem pénzt! — dörmögé a yankee.

szemben, kezenek szorításában s Bella színt változtatá, s szintén a viszont találkozás remé-nyének adott kifejezést.

Visszatérésünk alkalmával egy taláta, hogy eme férfi képe melyekben vésődött szívébe, mint önmagának is bevallani merete volna.

Most is reá gondolt, s szívében ez a majd-nem szavakban is nyilatkozó óhaj támadt:

„Adna az ég, hogy sir Tracy meghaljon!”

A kandalló tűzénél ült.

A könyv, melyből olvasott, leest a földre, kezeit télenül hevertette ölében, s belepözegett a vörös lángokba, miközben fatal kora vad köny-nyelmisségre gondolt, a tövisekre, melyek jelen-vait ő maga szorta el, a kötelekre, mely őt jelen-állapotához csatolta, a halalos bünye, mely az egyetlen eszköz volt szabadulásiására.

Ha elárulja magát, s bevallja, hogy Blithe-daleal meg volt esküdvé, lemoshatatlan piszokkal borítja be magát.

Annak gondolataitól, hogy sir Tracyt meg-ölje, visszarúadt, nem azért, mivel ez a büntény igen bizonytalan volt, hanem mivel igen gyáva volt, hogy azzal állhatosan szembe nézzon.

Az óra tizedt ütött.

Megrázkódott.

— Ha még ébren van jelentenem kell neknek az órát. Azán fölemelkedett, az asztaltól fölvette a lámpát, s az ajtó felé közelédvé, azt megnyitá.

Hosszú út állott előtte.

Boudoirja és sir Tracy szobája közt keskeny, kékekkel bevont folyosó volt.

— 90 —

— 91 —

Ennek egyik oldalán öt magas ablak volt, a másikon pedig régidőkből eredő festmények fügtek, haragos lovagok, és sajátságosan öltözött, szép fiatal hölgyek arckpei, melyek most, hogy az enyhe holdfény reájuk világított, igen nyersen és szigoruan néztek.

Meglehetősen közepén teljes fegyverzetű lo-vag állt, most kialudt lámpát tartva. Ez a Har-court ősök egyikének alakja volt, ki a csatában ele-sett, s korábbi időben, mint mesélik, kísértetként éjjel járkált Harcourt-House csöndes helyiségeiben.

Lady Bella mindig megrázkódott, valahány-szor átment a kék folyosón. Most azonban még-inkább összerázkódott, mint valaha, mert amiut a folyosóra lépett, zörejt hallott, melyet fölhevült képzelete a szárny-csattogással hasonlított össze s a lovac alakja sötétebb árnyat látszott vetni.

A falon levő képek, amint a hideg holdfény reájuk világított, nemeiket szigorú kifejezéssel látszottak reá irányozni, s azokkal lépteit követni.

Gyorsan haladva, hogy minél előbb kiérjen a sötétből, mely a kis lámpa világától, melyet magával vitt, még sűrűbbé látszott valni, ily mó-don ért a baronet szobájához, megnyitá az ajtót, s figyelmesen betekintett.

Sir Tracy támlás székében ült, s fejét annak puha párnáján pihenteté.

Bella visszalépett azonnal.

— Alszik, — dörmögé. — Oh, ha ez a ha-lál álma lenne!

Saját gondolata fölött megrémülve, sietett

nozva és megsokszorozva az éljen-
zést. Szapáry gróf meghatottan kö-
szönte meg pár szóval a rögtönzött,
de annál szívélyesebb ovációt, mely
öt egészen lakása, a városháztérén
fekvő Szapáry-ház bejáratáig, elki-
sérte.

Király ő Felsőge tegnap reggel
Bécsből Gödöllőre érkezett s jövő
csütörtökön valószínűleg nyilvános
kihallgatásokat tart a budai várban.

Trefort miniszter a sugár-uti tan-
títónő-képzőintézetnek kétszáz ér-
tékes könyvet ajándékozott.

A gazdasszony egylet választ-
mánya november 4-dikén (s nem 14-
én, mint a meghívókra hibásan van
nyomatva.) d. u. három órakor Dam-
janichné urhölgy lakásán ülést tart.

A budai vízvezeték előmunkála-
taiként a császárfürdő közelében, a
Holzspach-féle háznál, két hét óta
furatásokat tesznek s a talált víz
igen kitünő.

Margitszigettel holnap már meg-
szűnik a rendes hajóközlekedés.

Körösy József statisztikai igaz-
gató kijelenti, hogy valótlan az a
forgalomba jött adat, mely szerint
Franciaországban a háromnapos s
Angliában a hathetes korokban el-
hunyt csecsemőket nem számítják a
halandósági statisztikában.

Halottak napja. A főváros lakói
közül, mint minden évben, úgy ma
is ezren és ezren tódultak ki a
temetőbe a halottakiránti kegyeletet

lerovandók. A kerepesi ut kora reg-
geltől fogva egész késő estig szo-
katlanul élénk volt. Lóvonatok,
társaskocsik, magánfogatok szaka-
datlan sorban tartottak ki a ke-
repesi-uti temető felé, mindegyik
zsufolásig megtelve közönséggel,
melynek nagyobb része koszorukat,
virágokat stb. vitt magával a teme-
tőben nyugvó kedveseik sírját fel-
diszítendő. A temető előtti szabad
téren élénk kép tárult el. Hosszu
beláthatlan sorban virág- és koszoru
árusok ütötték fel sátraikat, azonki-
vül az érkező és távozó kocsik, a
folyvást tóduló közönség, szokatlan
életet kölcsönöztek a különben
csendes térnek. Délután 2 és fél
órákor jött ki a temetőbe az egye-
temi polgárság, mely a régi bevett
szokás szerint ma is testületileg
látogatta meg a nemzet és az if-
juság halottjainak sírjait. Beszédet
mondattak Forinyák Géza sírjánál
(Szemere Atila) Vörösmartyénál
(Szivák János) Barthányénál (Ba-
rabás Béla), Toldi Ferencénél Kő-
rösi József, Deák Ferencénél (De-
ési Gyula). A vértanúk sírjánál
(Szilágyi), Horváth Mihályénál
(Thallóczy Lajos.) A beszédet töb-
nyire politikai színezetűek voltak.

Az országos magyar daléregyesület
az ez évről elhalasztott pécsi orsz.
dal és zeneünnepély következtében
f. évi nov. hó 3-án déli 10 órákor
Budapesten tartandja rendes alaku-

lasi, tisztújítási s leszámolási köz-
gyűlését a nemzeti zenede termében
Királyi Pál elnökle mellett, e
gyűlésnek egyszersmind feladata leend
az elnapolt pécsi orsz. ünnepély to-
vábbi sorsa felett is határozni és
intézkedni. Az egyesület tagegyletei
— melyeknek száma jelenleg 39 —
elnöki körlevél által hívtak fel,
hogy e közgyűlésre képviselőket kül-
jenek.

Az államvaspálya indóházának vá-
rócsarnokában egy láda áll s fölötte
tábla, melyen a kiszálló utasokat
arra kéri az igazgatóság, hogy átol-
vasott lapjaikat a kórházi betegek
részére ama ládába vessék. Embe-
ries fölhívás.

Horn Ede sírjára a nevét viselő
„ápoló-egylet“ holnap pompás ko-
szorut fog helyezni, mely most a
koronaherceg-utcai Seidl-féle művi-
rágület kirakatában látható.

Lauka Gusztáv ez évben érvén el,
fiatal kedélyben, írósága negyvene-
dik évfordulóját, ezt az írók és mű-
vészek társasága meg fogja ünne-
pelni.

Ada Kalch (Uj-Orsova) bekeble-
zése végett az új kormány fog tör-
vényjavaslatot beadni; az ügy kü-
lönben sem léven sürgős.

Hymen.

Szegeden Korda Irén kisasz-
szonyt közelebb vezette oltárhoz

álásan, — mondá pernyi kotorászás
után.

— Nekem pedig csak egy forint-
nyi apró pénzem van, — válaszol-
lám. — Menjen, váltassa föl vala-
hol; majd én addig vigyázok a lo-
vakra.

A 77-es rám bámult nagyon e
szavakra, — észrevettem szívarom
fényénél, — aztán morogva kezébe
vette a bankjegyet és távozott.

Fél óra malva visszatért Káron-
kodva mondá, hogy egy lélek sincs
ébre az egész házban; nem tudta
fölváltani.

— Akkor menjen be valamelyik
csapszékbe, hol még vagy már éb-
ren vannak. Talán föl tudják vál-
tani — Hanem siessen, mert nem
szeretek várni!

Nem volt mit tennie, ment a jó
ember neki a zordon éjszakának,
térdig érő pocsolyában, káromkodva
tótul, magyarul, németül, ahogy jött,
— pokolba kívánván az olyan „pasa-
sért“, kinek csak tizesei vannak.

Engem pedig szörnyen mulatta-
tott ez a tragikomédia. Régóta érez-
tem már ilyen édes lelki megnyug-
vást, hogy tervem ily szépen sikerül.

Nemsokára hallottam a hatalmas
csizmák által fektökből kivert eső-lé
és homok csobogását és a paradisi-
somí nyelven zengett ékes károm-

kodást, mely utóbbiból bizvást kö-
vetkeztethetem, hogy tótom aligha
nem hiába fáradt.

Majd megpukkadtam nevettemben.

— Nincs sehol semmi, urám! —
kiáltá dühös hangon, — á hol fel-
tudnák váltáni, ott még álsznak;
áhol meg ébren vánnák, nem tud-
nák váltáni! Már most mit csinál-
ják, mondja meg az ur?

— Tudja mit? — válaszolám hi-
deg vérrel, — ha pénzéhez akar
jutni s nem akar pénztárnyitást vár-
ni, tanácsolok valamit. Felülök a
kocsira, tegye föl kofferomot és vi-
gyen át vissza Pestre, ott már bi-
zonyosan fönn lesznek, ott is, hol
váltani tudnak.

Soha sem hallottam még oly för-
telmes káromkodást, soha sem lát-
tam még oly dühös, mérgecs embert,
mint ez alkalommal.

— Üljön föl hát! — ordítá ve-
szett hangon.

Megvallom, féltem, hogy a dühös
tót még feldönt mérgecsben valahol,
s nagyon huzódózva ültem be a ko-
csiba.

Villámsebességgel hajtott tova.

Tessék aztán még kétszer fizetni
az alagutnál s a lánchidon.

Hamar beértünk Pestre, s ő egye-
nesen a „Zrinyi“ elé hajtott.

— Menjen be, — mondám, — s

igyeék valamit; hanem aztán csak ha-
marosan; mert baja lesz, ha el ta-
lállok késni a vonatról.

A pálinkára vagy vutkira való
kilátás kissé megvigasztalta a 77-est.

— Nem sokára jött vissza.

— Nos?

— Felváltották, halál Isten!

— No most aztán előre ám, —
mert már 6 óra elmúlt!

Közé csapott a lovaknak s vág-
tattunk vissza Budára.

Mikor vissza adott hét forintot,
elővettem tárcámat s kivéve abból
három darab egyforintost, szeméi
elé tartottam.

— Nézze maga szárazföldi cet-
hal, — mondám neki nevetve. —
Hát azt hitte, hogy nekem csak ti-
zesem van? Roszúl gondolta!! Ha-
nem, mert oly rettentően megsza-
rolt, nem akarom a kapitánysághoz
citáltatni, — hanem föltettem ma-
gamban, hogy így tanítom meg az
emberségre. — Jól teszi, ha ezt a
kis leckét megtartja emlékezetébe!
Isten áldje meg!

Ezzel otthagytam a jámbort.

Hogy nem ostorvelezett volna e
meg, ha épen ugyanakkor több utas
nem érkezik, — nem merem két-
ségbe vonni.

— Nos, tetszik-e a recipe?!?

Szépfalvy Ignác pénzügyi szám-
tisztt.

Debrecenben mult pénteken volt
Hutflesz Katalin k. a. eskü-
vője Mayer Ottóval, az osztrák-
magyar bank budapesti könyvveze-
tőjével.

Pécsett Kercse Gábor aljárás-
bíró mult esütörtökön kelt össze
Hartmann Amáli kisasszonnyal.

Bokor Irén kisasszonyt, Bokor
Gusztáv bajai telekkönyvvezető ked-
ves leányát Rada Géza miniszteri
fogalmazó eljegyezte.

Fehér János államszámki főszám-
vizsgáló közelébb tartá esküvőjét
Szegeden Babarczy Ilka kisasz-
szonnyal.

Esztergomban dr. Murinyi
Endre ügyvéd jegyet váltott Pal-
kovics Hermin kisasszonnyal.

Madács Zsigmond nagykárolyi adó-
hivatalnok eljegyezte Hippé Emma
kisasszonyt.

Kovács Mihály hosszumezői má-
ramarosi főbíró, e hó 23-án, nőül
vette az ottani ref. lelkész leányát:
Szabó Ilka kisasszonyt.

† Halálozások.

Egerben özv. Bene Jánosné
szül. Tschögl Anna asszonyság élete
44. évében elhunyt.

Szatmártt mult hó 26-án hunyt
el özvegy Koós Lajosné született
György Krisztina urnó, hatvannöle
éves korában. Női erényekkel ékes-
kedő matrona volt, kit az egész vá-
ros csak „nagyamának nevezett.
Az ő buzgalma hozta létre a szat-
mári jótékony nőegyesületet, mely-
nek két évtizeden át elnöknője is
volt.

Sopronban Plattly Sándor a
hasonló nevű birtokos (18 éves) fia
elhunyt.

Gyepesen a mult hét elején halt
meg Kun Géza forradalombeli al-
ezredes, élete hetvennegyedik évé-
ben. Kitűnő hős, derék hazafi volt,
kit egész Veszprémmegye tisztelt,
becsült. Részt vett Komárom vé-
delmében is s Guyon egyik kedves
embere volt. Béke hamvaikra!

Vegyes hírek a vidékről.

Haynald érsek közelébb egykori
tanárát, az általa a sz. ülőknek ki-
nevezett Kutserik Sándor kecskeméti
kegyesrendi szerzetest magához hi-
vatta. Az agg szerzetes, ki tavaly
ülte meg tanárságának félszázados
jubileumát, akkor jelent meg, mi-
kor az érsek vendége nuncius volt.
„Ime bemutatom eminenciádnak, —
mondá az érsek — egykori taná-
romat, ki nemcsak tanárom volt, ha-
nem meg is vert.“ — „Hát hogy
merte ön az érseket megverni? —
kérdé a nuncius. — „Hogy érsekké

legyen,“ — felelte rá az öreg szer-
zetes.

Pozsonymegyében, Lécon, Pri-
leszky Antal jeles gazda és hazafi,
(Prileszky Tádé testvére,) meghalt
44 éves korában, hagyományban, öz-
vegyet (Schmerling Klementinát) s
hat gyermeket hagyva hátra.

Zágrábba kedden délben a Leo-
pold-főherceg ezredének ötszáz tar-
talékosai érkezett meg, kiket igen
rokonszenvesen fogadtak.

Debrecenben szombaton adták elő
a Csiky „Ellenállhatatlan“-ját nagy
néző közönség előtt; a cimszerepet
játsszó Mándoki koszorúkat kapott.

Privigye-Szentivánon e hó 20. ünne-
pélyesen szentelték föl az ipargaz-
dászat terén nagy érdemeket szerzett
idősb Szemző János szépstilű ká-
polnáját, melyet gyermekei emel-
tettek; a család számos tagja volt
jelen, a falu és környék népe nagy
számban vett részt; Rónai István
orsz. képviselő tartott beszédet, jel-
lemezte a boldogultat, kiemelve ér-
demeit s elmondva róla, hogy őt a
munka nemesíté meg.

Hugó Viktor családostól elhagyta
Guernsey szigetét, Párisba menve,
a szenátus megnyitására.

A király most néha reggelenkint
szalonkára vadászatot jó sikerrel.

Egerből gyászlapot kaptunk, mely
néhai Bene János egykori honvéd-
őrnagy s városi számvevő özvegyé-
nek: Tschögl Anna asszonynak 44
éves korában történt elhunytát je-
lenti.

Makón, mint írják, Besze János
és Hermann Ottó léptek föl, mint
ellenzéki jelöltek.

Szegeden a mult héten Simon
István polgárnak egy nap halt meg
két fia: a 31 éves Mihály és a 23
éves János.

Pozsonyban nagy részvét mellett
temették el az ottani katonai kór-
házból Perbics Jakab horvátországi
közvitét, ki Bihácsnál kapott se-
bében nagyon szenvedett, mert meg-
mérgezett golyóval volt meglöve;
testvere is ugyanott sebesült meg s
mellette feküdt a pozsonyi kórház-
ban, de ő már javulásnak indult.

Nagyváradon Hügel Ottó bizot-
mányában ily című röpirat jelen-
meg: „Az egyesült ellenzék és a
bosniai okkupáció; „araötven krajcár.

Zsiborol írják, hogy a diósi ke-
rületben Dull László lemond a kép-
viselőségről s ha megteszi, a kor-
mánypárt Csernátoni Lajost, az
egyesült ellenzék pedig Pogonyi
Dénest lépteti föl

Csákován a szivszélhűdésben el-
hunyt Ivácskovic György orsz. kép-
viselőt, (ki egykor krassói főispán
volt.) nagy részvéttel temették el.

Nagy Becskercken Hertelendy Jó-
zsef torontáli főispánt, a Szent-Ist-

ván-rend kiskeresztjével lett kitün-
tetése alkalmával fáklás zenével
tisztelték meg; dr. Stassik ügyvéd
üdvözölte melegen.

Kolozsvár megürülendő kerületé-
ben alkalmasint Jókai Mór lép föl;
emlegetik sokan Gyulai Pált is.

Szegeden dr. Tóth János népis-
kolai felügyelő a kegyesrendi szerze-
tes, szombaton tartotta aranymiséjét,
rendtársai emlékjándékul értékes
kelyhet nyújtottak át neki, nőtanít-
ványai bársony albumot, tanítvá-
nyai, (kik közt volt Szende minisz-
ter is,) sok aláírású üdvözlést

A debreceni főiskolában öt oly
hittanhallgató nyert jutalmat, kik
Lugossy József tanár vezetése alatt
az arab nyelvben szép előmenetelt
tettek.

Vegyes hírek a külföldről.

A macedoniai bolgár fölkelés célja:
visszaállítani a san-stefanói szerződés
ama pontját, mely a felszabadított
Bulgáriát az aegéi tengerig terjeszté
ki. A lázadás terjed s a tizenkét-
ezernyi fölkelővel alkalmasint csak-
hamar egyesülni fog a bolgár feje-
delemség miliciája is. Ezt persze ha-
mar elverné a porta vitéz katoná-
sága, ha Oroszország nem állna háta
mögött. A Jenikőj melletti esetpa-
téban, hol Sadik effendi parancsnok
elesett, sebesülten fogták el a föl-
kelők vezérét, ki egy Beodoroff nevű
muzka. Továbbá Totleben fenyegeti
a portát a macedoniai csapatösszon-
tosításokért, míg a muzkák Driná-
poly és Konstantinápoly közt nyolc-
vanezer katonát állítottak fel. A
muzka bizonyára eltépi a berlini
papir-békét, ha Európa elég gyámol-
talan lesz azt megengedni.

Wlaschinban Auersperg herceg és
vendégei fényesen fogadták a trón-
örököszt: katonai zenekar játszá a
himnuszt, este prágai színészek
játszottak, aztán tűzjáték s a hegy-
csucskok kivilágítása volt.

Báró Wlassics altábornagy a had-
ügyminiszterium elnöki hivatalának
főnöke, a Szent-István-rend vezény-
keresztjét kapta a boszniai meg-
szállás befejezése alkalmából.

Az új „Presse“ számítása szerint
a megszállás költsége 102,710,000
ft volna s ebből hazánkra 33,259,940
ft esnék.

Jules Verne komoly könyvet irt:
„A nagy utak és nagy utazók áta-
lános története“, mely már köze-
lébb meg fog jelenni Helzelnél.

Orosz lapok folyvást dühöngnek
monarchiánk ellen s Triesttet Olasz-
országnak, Erdélyt pedig Romániá-
nak ígéretik.

Szentpétervárt nemrég meghalt
egy szabó, ki 1845-ben nyolc rubel-
l kezdte üzletét s majdnem hat
millió rubelt hagyott hátra.